

La lluita contra la precarietat passa per Tarragona

Del 17 al 19 de maig es celebra la III Convenció de Periodistes

RICARD CUGAT

‘Arrossada’ popular de braçalets per denunciar la violència policial contra els fotògrafs

Les manifestacions celebrades a Barcelona arran de la cimera europea van suposar un cop més que diversos informadors, bàsicament fotògrafs, fossin agredits pels cossos de seguretat i també per manifestants. Els fotoperiodistes van convocar una concentració davant la delegació de Govern per fer una simbòlica crema dels braçals de premsa com a protesta per l'actuació policial

Pàgines 7 i 10

Pàgines 3, 5, 6 i 14

Joan Majó, president de l'“European Institute for the Media”

“Internet encara és a la prehistòria”

CELES PIEDRABUENA

La impantació de les noves tecnologies és una de les preocupacions que porten l'exministre d'Indústria i actual president de l'Information Society Forum de Brusel·les i de l'European Institute for the Media de Düsseldorf, Joan Majó, arreu del planeta per intentar que aquest procés es faci amb la màxima racionalitat possible. Ha mostrat la seva inquietud per la manera com la innovació tecnològica està afectant el mercat laboral i de la qual la professió periodística no és la que en surt precisament més ben parada. En aquest sen-

tit, Joan Majó creu que d'aquí uns deu anys no tan sols creixarà el sector de les noves tecnologies, sinó que també ho farà el de l'atenció directa a les persones: “Els propers anys creixarà molt Internet, però encara més les residències d'avis i els establiments turístics”. Majó denuncia que la tecnologia no s'utilitza com a una eina per a la societat per satisfer les necessitats col·lectives, sinó que s'ha posat “al servei del negoci”. També creu que s'ha d'evitar que es converteixi en un element per fomentar “un sistema d'explotació laboral”.

Pàgines 8 i 9

SUMARI

- 4 L'estratègia i les prioritats que l'SPC defensa a les meses de negociació.
- 11 Els sindicats de la FeSP es consoliden en els seus àmbits territorials
- 11 Les difícils condicions per exercir la professió a l'Amèrica Central
- 12 La manipulació informativa amenaça la credibilitat dels periodistes
- 15 Les comarques de Tarragona, un exemple de mobilització professional

Sindicat de Periodistes de Catalunya

L'eina contra la precarietat
laboral i professional

EL TEU

CPC

Sindicat de
Periodistes de
Catalunya

ORGANITZA'T, AFILIA'T!

2002: Coordinem les plataformes per a la democratització dels mitjans públics

El relleu al capdavant de la CCRTV ha acabat amb un model, imperfecte i limitat, però que havia despertat expectatives entre professionals i comunicòlegs de la resta de l'Estat

RAMON ESPUNY

Amb el nomenament del nou equip directiu de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) i de les seves filials, Catalunya Ràdio i TV-3, acaba el cicle iniciat a Catalunya arran del debat parlamentari sobre l'Audiovisual de desembre de 1999. S'ha estroncat un camí que va costar molts esforços iniciar, i tot per la voluntat intervencionista del govern de Convergència i Unió i, especialment, del conseller en cap, Artur Mas, i del seu equip d'assessors, per garantir-se el control de la radiotelevisió autonòmica, que creuen indispensable per al repte electoral de l'any que ve.

El control de TV3

Han acabat amb un model, imperfecte i limitat, però que havia despertat expectatives entre els professionals, els comunicòlegs i els sindicats dels mitjans audiovisuals de la resta de l'Estat espanyol. Ara, Catalunya torna a estar -al menys formalment- a l'alçada dels models obsolets que regeixen els mitjans públics de comunicació arreu de l'Estat, basats tots en el *Estatuto de RTV* de 1980, hereu de la transició i del control governamental de la radiotelevisió pública i plenament desferrat pel que fa a les noves realitats tecnològiques de la RTV des dels anys vuitanta.

Reconèixer aquest retrocés no és assumir una derrota: el camí iniciat el 1999 ja no s'aturarà, només es retardarà per la resistència conservadora i partidista a reconèixer que els mitjans públics, per poder garantir el servei a tota la societat, amb la seva complexitat i la seva realitat plural, han de

El camí iniciat el 1999 ja no s'aturarà. Només es retardarà per la resistència partidista a gestionar els mitjans públics amb independència

ser dirigits des de la independència, la professionalitat i el consens a l'hora d'elegir-ne els responsables. Es patètic tornar a veure com representants polítics de partits en el govern tornen a acusar l'oposició de fer el mateix que ells, per defensar-se de les acusacions de manipulació partidista de la informació i la programació. I com el nomenament governamental de directius de la CCRTV torna a situar el Consell d'Administració en el paper d'una segona Comissió de Control parlamentari, inevitable des que el director general no només el nomena, sinó que pertany al partit del govern.

Aquest retrocés però, acosta els procés a Catalunya al de la resta d'Espanya, on des de plataformes i iniciatives diverses es brega per avançar en la democratització dels òrgans de gestió i control dels mitjans públics, per fer-los més consensuats, més neutrals política i socialment, més professionals i més independents.

ILP a Galícia

És el cas de l'Iniciativa Legislativa Popular (ILP), impulsada en l'inici per més de 300 professionals de la RTVG, que ja ha entrat al Parlament galleg i que, amb suport sindical i del Col.legi de Periodistes de Galícia, reclama l'elecció parlamentària del director general de la ràdio i televisió autonòmica. El de la plataforma en Defensa de la RTVV, impulsada pels comitès de redacció, comitès d'empresa i sindi-

La darrera de les mobilitzacions dels treballadors de la CCRTV, a les instal·lacions de TV3, a Sant Joan Despí

cats de Canal 9 i Ràdio 9, que reclama també el consens parlamentari en l'elecció del director general, i la creació d'una Autoritat Audiovisual independent, que vetlli pel compliment del servei públic per part de la RTVV. El de la Plataforma en Defensa de la RTV pública, centrada inicialment a Madrid i en RTVE, però oberta a altres coordinacions i geografies; formada per més de cent entitats i personalitats acadèmiques, i que, partint de la defensa del caràcter públic de RTVE i de la crítica al traspàs a la SEPI, apunta també un model alternatiu, no

governamental, de gestió de la RTV de tot l'Estat.

A Andalusia, on el PSOE i el PP practiquen el contrari del que defensen a altres llocs, senzillament perquè allà varia qui està al govern i qui a l'oposició, els professionals de la informació han començat a proposar alternatives perquè -com ja ha passat- no s'utilitzi els treballadors en el combat polític partidista traslladat als mitjans públics. I a Catalunya, on de l'etapa de consens en queden el nou CAC i a la CCRTV tota una cultura que ha penetrat especialment a TV-3, el retrocés

no ha significat cap derrota, sinó una actitud vigilant per garantir els avenços d'aquests dos anys i una voluntat resistent encarnada en els Comitès professionals de la ràdio i la televisió autonòmiques, en la secció sindical de l'SPC i en la web de la campanya "Que no lasegrestin!": www.quenolasegrestin.com.

Aquest panorama permet plantejar-se la necessitat de donar un pas més, més enllà de la coordinació, iniciada en la Jornada Anual dels Periodistes Catalans, a l'octubre de l'any passat (organitzada pel Col.legi,

l'SPC i la Federació de Sindicats de Periodistes), on vam apostar perquè el 2002 fos l'any de la democratització dels mitjans públics.

Mitjans més democràtics?

A la vista de la situació, més exacte hagués estat dir l'any de la lluita a tot Espanya per aquesta democratització. I és exactament això el que, d'acord amb la FeSP, proposarem a les plataformes i iniciatives existents a diferents indrets d'Espanya, als treballadors dels mitjans públics de comunicació, inclosos els locals i municipals, i els seus organismes representatius, professionals i laborals. La lluita per fer d'aquests mitjans un servei

La lluita pel dret a la informació és tan necessària com la defensa d'un sistema públic sanitari o de l'ensenyament

La Jornada Anual dels Periodistes Catalans de l'any passat va clamar per la democratització dels mitjans públics

IVAN G. COSTA

públic i per garantir el dret a una informació plural, veraç i rigorosa, base per a una opinió pública formada i, per tant, de tota societat democràtica, ja no té marxa enrera. Primer, per la convicció i la decisió de la majoria dels professionals, farts de constant manipulacions i de les pressions del poder polític. I segon, perquè cada cop més, amplis sectors socials entenen que la lluita pel dret a la informació és tan necessària com la defensa d'un sistema sanitari públic. I el mateix passa amb l'ensenyament. És a dir, per a tothom. En aquest sentit, no estem sols, ni estem defensant, de cap manera, una reivindicació de caire corporatiu.

Com a professió més afectada pel control governamental dels mitjans públics, sintonitzem perfectament amb l'interès social, que reclama, valgui la redundància, uns mitjans que realment siguin públics.

Berlusconi, el paradigma

Si alguna lliçó passarà als manuals de la ciència política, i com a perversió del sistema democràtic, aquesta serà, sens dubte, les dues victòries electorals de Silvio Berlusconi, *il cavallieri*, en la dissortada història recent d'Itàlia. I és una lliçó especialment pedagògica per a la professió periodística i per a tots els grups socials no només d'Itàlia sinó del conjunt d'Europa que encara no perceben que la defensa del dret a la informació és el puntal essencial per al manteniment de la resta de drets contemplats en les legislacions democràtiques.

Propietari del major grup de comunicació italià, Silvio Berlusconi es converteix alhora en controlador dels mitjans públics. El seu oligopoli, i probablement la feblesa d'una dividida oposició, el porten a guanyar per dues vegades a les urnes i imposa el control més estricte sobre tot el sistema de comunicació del seu, mai millor dit, país. Fa poques setmanes ha arrodonit la seva dominació substituint els directius de la RAI amb homes de la seva confiança. Aquest propòsit ha estat possible gràcies a la nefasta estructura d'un model públic basat en quotes de poder, on es repartien els canals segons la representativitat parlamentària, i no basat en un real model de servei públic que garanteixi la seva independèn-

cia i professionalitat. Silvio Berlusconi encarna, doncs, les dues perversions més perilloses en el món de la informació actual. La magnitud d'un gran grup empresarial privat, que imposa via talonari la doctrina que més l'afavoreix a cada moment i que amenaça amb la compra d'aquells mitjans que no li són submisos, i alhora el control partidista dels mitjans públics de comunicació.

D'aquesta manera és comprensible que un article discrepant d'Antonio Tabucchi fos vetat al diari on normalment col·labora, *Il Corriere de la Sera*, i no s'atrevisi a publicar-lo un diari independent com el *República*. Però, és que aquest rotatiu ja havia suportat fa uns anys i amb no pocs esforços, inclosa una definitiva vaga general de periodistes italians, una OPA hostil per part de l'imperi berlusconiana. Aquest és només un exemple anecdòtic, però significatiu, de l'estat de la qüestió del que, en definitiva, ens estem jugant.

Itàlia és el paradigma de com la defensa del dret a la informació és el puntal essencial per al manteniment de la resta de drets de les societats lliures

Itàlia és, però, molta Itàlia. I així com el Sindicat de Periodistes va saber paraitzar tots els mitjans perquè els informadors telemàtics no quedessin exclosos del *Contratto dei Journalisti*, també ho ha sabut fer tota la classe treballadora amb la primera vaga general en 20 anys, que tots els mitjans de comunicació del primer ministre Berlusconi han secundat, si bé, després, han hagut de seguir mentint fins i tot al donar en els seus espais informatius les xifres del seu abast.

És doncs ja hora que la Unió Europea reaccioni amb rigor imposant estrictes límits a l'expansió globalitzadora dels imperis de la comunicació. Les autoritats comunitàries han de legislar, obligant a rectificar les perversions que mostren els mal anomenats models públics.

Però alerta, que de servei ho són tant els mitjans públics com els privats. I es vol donar la impressió que a aquests darrers ningú els pugui exigir responsabilitats. Caldrà seguir recordant sempre i en tot lloc, i exigint amb la força constitucional, que la informació no és una mercaderia, sinó un dret fonamental de les societats lliures. I ho farem amb el radicalisme que obliga la defensa de totes les llibertats, posades avui en perill.

La negociació col·lectiva és una dinàmica en procés de canvi als convenis dels mitjans de comunicació

Les empreses aposten per la reducció de costos i no per millorar la qualitat dels productes

FABIÁN NEVADO

Quan en una empresa de mitjans de comunicació es tracta la negociació d'un conveni, el primer que als representants dels treballadors se'ls planteja -ja sigui el comitè d'empresa o els delegats de personal-, és com tractar la plataforma reivindicativa. I gairebé sempre, en la majoria dels casos, les qüestions econòmiques primeren sobre les altres. Mantenir el poder adquisitiu, és a dir, no baixar-se del carro de l'IPC, acostuma a ser l'eix central de tota negociació. Però, com que els temps canvien i les dinàmiques d'empresa també, els problemes que poden afectar les plantilles -la resta no compta: col·laboradors, *free lancers*, corresponsals, etcètera-, moltes vegades queden desdibuixats en el simple increment salarial. Ja sigui per una cosa o per l'altra, el treball periodístic ha patit unes transformacions -no només tecnològiques-, induïdes per les empreses, que l'han relegat a ser un altre producte de consum més.

Si han convertit la informació en una mercaderia, en un altre producte més, sense importar-ne la seva qualitat, el treball dels professionals ha perdut una gran part del prestigi que tenia i, cada cop més, s'està convertint en un material -la majoria de vegades uniforme-, que serveix per omplir espais en els diferents suports que fan servir els mitjans. N'hi ha prou amb llegir els diaris, escoltar la ràdio i veure la televisió per entendre que el periodisme, cada cop més, és un altaveu, quan no un espectacle, de la vida política, social, cultural, esportiva i econòmica que ens envolta. Ha arribat ja el dia en què les notícies que treuen els teletips passen

IVAN G. COSTA

Una de les manifestacions dels treballadors de *La Vanguardia* en defensa de les seves reivindicacions

directament als ordinadors, i des d'aquests es col·loquen a les maquetes dels diaris, a les computadores de la ràdio i als vídeos de les televisions perquè arribin al públic d'una manera gairebé automàtica, sense que la feina del periodista i la d'altres professionals, que ara intervenen en el procés productiu, no deixi de ser altra que la de fer de tècnics que controlen

el bon funcionament de les màquines.

Si això és així, i en certa manera ja ho és, el treball dels professionals ha perdut el pes que tenia abans. Per aquesta raó, potser, a les empreses els importa cada vegada menys qui són les persones que realitzen la producció, i l'únic que volen és que es faci, sense importar-los ni qui ni com es fa mentre sigui al preu més baix possible.

Amb un panorama com aquest, no és d'extranyar que a les negociacions en els mitjans siguin les mateixes empreses les que estiguin agafant posicions per intentar retallar els drets laborals i econòmics dels professionals de la informació. La cantarella que s'ha de treure l'antiguitat, flexibilitzar els horaris -més encara- o crear diverses escales d'una mateixa

categoria professional -per a persones que duen a terme una feina idèntica- són les pretensions preferides que els empresaris posen sobre la taula de negociacions.

Però, la frase que més es sent en boca dels patrons, la que presideix l'inici de tota negociació és: "els periodistes no tenen horaris, perquè són periodistes les 24 hores del dia". Davant d'aquesta perspectiva, s'haurà de començar a canviar el xip i a defen-

La primera frase que la patronal deixa anar a la taula de negociacions és que "els periodistes no tenen horari"

sar amb més força que mai la nostra professionalitat, exigint qualitat de vida com a treballadors que som i mantenir una batalla numantina contra la banalitat en què volen convertir el nostre treball. L'increment salarial és important, però les condicions de treball i la professionalitat ho són encara més.

Per això, des de l'SPC considerem que la batalla en la negociació s'ha de donar per aquelles coses que ara encara ens semblen importants, però que de ben segur ja estan deixant víctimes pel camí. I és que no disposar d'un mínim de condicions laborals ni d'una qualitat acceptable dels llocs de treball ens conduirà irremediablement a un desànim col·lectiu, que és el que cerquen les empreses. No deixem que ho aconseguixin.

FIL DIRECTE

Notícies en línia

SPC
Sindicat de Periodistes de Catalunya

Veure més
FIL DIRECTE ?

Envia la teua
adreça electrònica i
s'ajornarà al següent

Els dies 17, 18 i 19 de maig se celebra a Tarragona la III Convenció de Periodistes. L'SPC n'és promotor i impulsor, com també ho és de les dues primeres edicions, fetes a Cadis, el 1998, i a Valladolid, el 2000. El Sindicat serà protagonista com qui més dels debats que s'hi realitzaran i de les resolucions que s'adoptaran. En aquestes dues pàgines de *Fil Directe* expliquem l'ànim amb què l'SPC serà present a la Convenció. Els projectes de llei elaborats per regular l'exercici de la

professió, així com els drets laborals dels periodistes, obriran les sessions. S'ha recabtat la presència de representants de tots els grups del Congrés de Diputats perquè aportin el seu punt de vista sobre aquests textos i adoptin els compromisos mínims per poder tirar endavant aquestes propostes. La democratització dels mitjans públics de comunicació és el segon tema que es posarà sobre la taula i a ningú se li amaga la seva transcendència. L'organització sindical dels periodistes

per defensar les seves reivindicacions és la tercera mesa i la darrera és els efectes que té en la feina dels informadors el procés de globalització en què estem immersos i que ha posat la professió en el centre d'un bon grapat de crítiques que des de diferents sectors socials s'han fet. Posar en el camí correcte totes aquestes qüestions és l'objectiu de la Convenció. La informació sobre la Convenció es pot consultar a la pàgina web del Sindicat (www.sindicat.org)

La regulació laboral dels periodistes: un somni o una realitat a mig termini

La manca de normatives és el motor de la precarietat

DARDO GÓMEZ

El signe bàsic de la professió periodística a Espanya és la desregulació laboral. La tendència de la producció es dirigeix a redaccions amb uns pocs càrrecs de responsabilitat, una franja cada cop més prima de contractes a sous decreixents i una àmplia franja en dinàmic desenvolupament, sense cap mena de regulació laboral o sindical.

L'alça dels periodistes a la peça

Aquest últim sector dels periodistes, els que cobren a la peça, s'han convertit en el motor de la pauperització de la professió. Els desenvolupaments tecnològics estan oferint la possibilitat de convertir al periodista en l'eix de la producció i d'aquesta manera no passarà gaire temps en que aquests es trobaran sense capacitat de defensar els seus drets. I el que és més greu, amb les seves organitzacions buides de representació, sempre i quan no trobem resposta a aquest risc laboral que ens amenaça.

La feina a la peça o la col.laboració és tan especí-

fica i pròpia del periodista que requereix un marc legal adequat, que reguli aquesta relació laboral tan especial. El sentit comú demanaria que aquest problema tingués la seva resposta en els convenis nacionals dels respectius sectors de la comunicació. Malgrat això, les organitzacions dels periodistes s'han trobat repetidament davant la negativa beligerant i frontal de les empreses periodístiques i de les seves organitzacions, que ni tant sols admeten a debat l'admissió dels corresponents i *periodistes a la peça* en l'àmbit dels convenis.

Els convenis sectorials

Així ens trobem amb un *Convenio Nacional de Prensa No Diaria* que deixa fora de cobertura el 80% dels periodistes d'aquest sector. També hem de conviure amb un recent *Convenio Nacional de Prensa*, que deixa en les mateixes condicions els que realitzen gairebé la producció periodística dels diaris. I el mateix es pot dir sobre la pràctica totalitat dels convenis d'empresa en vigor on és gairebé impossible introduir

sistemes de protecció social per a aquest col·lectiu sense una llei de rang superior que ho obligui.

Davant d'aquesta situació de bloqueig -que nega la possibilitat de solucionar mitjançant la negociació col·lectiva un flagrant estat d'injustícia que es projecta en els seus efectes més enllà del fet laboral en sí i posa en perill els drets fonamentals de la ciutadania- considerem que és responsabilitat ineludible del Parlament espanyol legislar al respecte. El Fòrum d'Organitzacions de Periodistes (FOP), per mandat de la II Convenció de Periodistes d'Espanya, celebrada el mes de maig de 2000 a Valladolid, ha elaborat un projecte de llei per regular els drets laborals dels periodistes a Espanya.

Els seu eix fonamental és l'obligació que tots els periodistes professionals, inclosos els que no tenen contracte escrit i que cobren a la peça, que exercixin la seva professió dins de l'Estat espanyol, han d'estar declarats pels seus ocupadors en el règim general de la Seguretat Social. Així estarem més a prop del que passa a la resta de països del nostre entorn.

El programa

Divendres 17 de maig

Arribada per la tarda dels assistents a la Ciutat Residencial, que es on s'allotgen els delegats.

18.00 hores. Entrega de les acreditacions al Palau de Congressos.

19.00 hores. Acte d'inauguració oficial a càrrec del president de la Generalitat, Jordi Pujol, amb l'alcalde de Tarragona, Joan Miquel Nadal, el president de la Diputació de Tarragona, Josep Mariné, i la degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya, Montserrat Minobis.

21.00 hores. Sopar de benvinguda, ofert per l'Associació Empresarial Química de Tarragona.

Dissabte 18 de maig

09.00 hores. *Taula 1. Iniciativa legislativa per a la regulació professional i laboral dels periodistes.*

Representants dels grups parlamentaris del Congrés dels Diputats.

Exposició: Rafael Arias
 Presideix i modera: Dardo Gómez (FeSP)

11.30 hores. Pausa

12.00 hores. *Taula 2. Mitjans públics de comunicació a les societats democràtiques.*

José Juan González Encinar, catedràtic de la Universidad d'Alcalá de Henares, Francesc Codina, president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) i Alejandro Perales, president de la Asociación de Usuarios de la Comunicación.

Presideix i modera: Alfonso Diez (UGT)

14.30 hores. Pausa. Dinar

16.00 hores. *Taula 3. Moviment sindical en l'entorn europeu.* Mario Guastoni (SJ de França), Martim Morims i Alfredo Maia (SJP-Portugal) i Juan Antonio Prieto (FIP).

Presideix i modera: Carmen Rivas (CCOO)

18.00 hores. Pausa

18.30 hores. *Taula 4.*

Informació i Globalització: Nous reptes.

Antonio Tabucchi, escriptor, pensador (Itàlia), Antonio García Martínez, catedràtic de Noves Tecnologies. La resta de ponents estan pendent de confirmació.

Presideix i modera: José María Torre (FAPE)

21.00 hores. Sopar ofert per REPSOL.

Diumenge 19 de maig

10.00 hores. Lectura i aprovació de les conclusions de la III Convenció.

13.00 hores. Acte de clausura, presidida pel conseller de Treball, Lluís Franco.

EDUARD FARINYES

Part de la delegació de l'SPC a la primera Convenció de Periodistes de l'Estat espanyol, que es va celebrar a Cadis el mes de maig de 1998

Una professió sindicalment forta és més invulnerable

L'Estat espanyol segueix sent el paradís de la desregulació

ENRIC BASTARDES

La història de la consolidació dels drets dels informadors en els països del nostre entorn europeu és ben diferent mirada a cada lloc. Però arreu hi ha algun comú denominador. Sigui per la via legislativa o per la de la negociació entre les parts socials, s'han obtingut resultats reguladors, tant en l'àmbit de les relacions laborals com en el dels drets professionals dels informadors. L'Estat espanyol, però, segueix sent el paradís de la desregulació, i en conseqüència, la selva de la precarietat. En l'àmbit europeu, l'Estat espanyol, conjuntament amb Grècia, són a la cua i amb diferència notable respecte tota la resta de membres de la Unió Europea.

Es dona inexorablement la circumstància que la regulació de la professió ve donada de forma proporcional al grau

d'organització sindical dels periodistes. És així com Itàlia, amb un potent sindicat de periodistes de més de 30.000 afiliats, té les condicions pactades a través del *Contratto dei Giornalisti*, més favorables de tot el context europeu i mundial. Es tracta, però, d'un model de conveni franja impossible d'exportar a països on, com el nostre, la part sindicalment més organitzada, i amb major consciència reivindicativa, ha estat tradicionalment la del conjunt de treballadors no periodistes de les empreses de comunicació, a qui els periodistes han anat delegant la negociació col·lectiva.

La història marca el límits i les possibilitats. França i Portugal, els nostres immediats veïns, els uns per vies mixtes legislatives i de negociació i els altres a través de legislació específica, han aconseguit resultats prou satisfactoris per l'ex-

ercici de la professió periodística en condicions de dignitat. En ambdós casos l'organització dels periodistes està consolidada majoritàriament en els seus respectius sindicats professionals, i des de fa molts d'anys. Del cas espanyol no ens podem estar lamentant eternament. Estem on estem perquè encara no hi ha una força organitzativa suficient per transformar el sector als nivells equiparables dels nostres veïns.

Una doble pressió

La negociació col·lectiva deixa encara sectors sencers sense cobertura (ràdio i televisions privades, i treball telemàtic), mentre els marcs dels convenis de premsa no diària i de la premsa diària ens resulten del tot insuficients. Hem iniciat tot just ara la doble pressió: la negociació col·lectiva al mateix temps que s'es-

tan promovent diverses iniciatives legislatives. Estem encara a les beceroles d'un procés que es presenta llarg, i que farem avançar en funció de la capacitat d'enquadrar la professió en termes d'organització professional, i de medir la capacitat mobilitzadora en termes d'unitat d'acció.

La única nova realitat apreciable dels darrers anys és la legislació de la clàusula de consciència. Tota la resta és una difícil negociació empresa per empresa, amb pocs ressorts legals per millorar-la, i una tímida negociació sectorial que necessita d'una paral·lela mobilització si volem omplir-la dels continguts imprescindibles. Falta doncs molt treball pedagògic i sobre tot molta més capacitat organitzativa. Ser-ne conscients, si més no, és un bon punt de partida per intentar canviar aquesta dinàmica.

La globalització, el gran repte dels periodistes per al segle XXI

La professió no pot fer-se còmplice de la manipulació informativa que promouen els grans poders mediàtics

PEDRO GÓMEZ

Estem davant d'una de les reaccions socials més importants dels darrers temps. Les protestes contra la globalització neoliberal s'han generalitzat de manera extraordinària. Les concentracions de protesta de gent que arriba d'arreu del món a les ciutats on s'han realitzat les reunions dels grans organismes econòmics i polítics més representatius a nivell internacional són massives. "A més informació, més llibertat". Ara per ara, aquesta màxima s'ha modificat. Avui, la informació és molt abundant, però tenim seriosos dubtes que hi hagi més llibertat que en temps de carència informativa. Aquest procés de sobreinformació, que produeix en la gent una sensació de saturació de notícies, provoca, paradoxalment, un efecte desinformatiu. Això ens porta al que alguns analistes anomenen censura democràtica. La comunicació, actualment, es caracteritza per ser, per davant de tot, una mer-

Avui hi ha més informació, però això no implica necessàriament que hi hagi més llibertat

cadena, per tant, més obediència a les lleis del mercat que a les de la comunicació. Per aquesta raó entre d'altres, les empreses mediàtiques són protagonistes en primera línia d'aquest procés de globalització. Estan sent absorbides i concentrades en hòldings no especialitzats en la informació o l'edició, sinó en la inversió i en els beneficis que reporten, sense importar-los quin tipus de producte manegen, sempre que reporti rèdits directes o indirectes. Aquests grups poden arribar a monopolitzar la informació, tant en petites parcel·les geogràfiques com fer-ho a gran escala, dominant publicacions de gran tirada a diferents països.

El tractament de les notícies en aquestes empreses va encaminat, únicament, a fer-la atractiva al consumidor. Aquest és l'objectiu primer de les empreses, i no la seriositat del mitjà ni la solvència informativa. En aquestes circumstàncies el treball del periodista es limita, freqüentment, a reproduir despatxos d'agència i comunicats de premsa, moltes vegades, sense contrastar les dades i, per descomptat, sense aportar cap anàlisi de continguts que ajudi a interpretar-ho.

El paper fonamental de la televisió

En aquesta situació, la televisió hi juga un paper fonamental. Només cal que una notícia sigui llençada per aquest mitjà, perquè a les poques hores sigui acreditada com a verdadera, sense més exigències. La premsa, per la seva

L'SPC va organitzar l'any passat un debat públic sobre globalització i comunicació, que es va celebrar al CCCB de Barcelona

PABLO MOSCHINI

part, ha acceptat anar a remolc dels mitjans audiovisuals, oblidant la seva capacitat d'aportar paràmetres contextuals per a la millor anàlisi de la informació. Aquest menyspreu a la veritable tasca periodística pot arribar a portar-nos a la desaparició del nostre ofici. A més, ens estem involucrant en una manipulació informativa orientada a influir en l'opinió pública segons els interessos dels diferents poders polítics i econòmics. Nosaltres som, davant la societat, els màxims responsables d'aquesta manipulació, per més que ens justifiquem contínuament en els nostres cercles i expliquem com estem de lligats de mans per la precarietat laboral i professional que patim.

La realitat és que som obligats còmplices i vic-

Els periodistes tenim l'obligació de convertir-nos en els defensors del dret a la informació de la ciutadania

times ètiques d'aquests processos i manipulacions informatives que ens avergonyeixen. Però, no ens enganyem, si com a col·lectiu no fem res per posar-hi remei, ens haurem de plantejar si no som realment còmplices i responsables directes de la desinformació que generem. En aquest context els periodistes tenim l'obligació de tornar a convertir-nos en els defensors del dret a la infor-

mació de la ciutadania i de la llibertat d'expressió. Per això, cal que ens dotem dels mecanismes necessaris per poder vetllar perquè aquestes prerrogatives reconegudes en les legislacions democràtiques deixin de ser una entelèquia i es converteixin en una realitat. Entre d'altres coses, cal conscienciar el conjunt de la societat de la importància que tenen els mitjans de comunicació per mantenir les llibertats conquerides a base de dècades de lluita. La informació és fonamental per retornar les democràcies al seu veritable valo. Però per això, tots, els periodistes desde dins, i l'opinió pública desde fora, hem de lluitar i exigir als mitjans que facin la seva funció, que és prestar el servei públic de facilitar una informació lliure, veraç, plural i contrastada.

Els mitjans públics, en una cruïlla decisiva per al seu futur

La pressió dels col·lectius professionals van ser un element clau per al consens de 1999

JOAN PUIG

La II Convenció de Periodistes es va fer a Valladolid el maig de 2000

La III Convenció de Periodistes tindrà en la situació dels mitjans públics a l'Estat espanyol un dels seus temes estrella, i no precisament per caprici o per cobrir un expedient. En aquesta edició de *Fil Directe* ja hem fet una anàlisi de fons de quina és la realitat en aquests moments. No es tracta, doncs, de repetir arguments i explicacions que ja s'han donat (vegeu pàgina 3), però els periodistes ja fa temps que estan reclamant la reforma urgent dels mitjans públics de comunicació, tant els audiovisuals com els escrits, com, per exemple, les agències informatives. El mes d'octubre passat, ja va ser el tema de discussió a la Jornada anual organitzada pel Col·legi de Periodistes de Catalunya.

Una de les conclusions de la trobada va ser que l'any 2002 havia de ser el de la democratització dels mitjans públics. Ja se sabia, llavors, que fàcil no seria, tot i que en aquell moment

no es preveien dificultats noves, com han estat les provocades pels canvis a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV). Malgrat això, l'objectiu segueix sent el mateix i no és altre que la normalització democràtica del funcionament i gestió dels mitjans de comunicació de titularitat pública, ja siguin d'àmbit estatal, autonòmic o local.

Cal una reforma dels mitjans

La III Convenció abordarà els camins que s'han de seguir perquè el missatge fonamental, la necessitat que la societat prengui consciència de la importància de defensar un sistema públic de comunicació, com passa, per exemple, amb l'àmbit sanitari o de l'ensenyament, acabi quallant en la ciutadania. S'han convidat diversos experts i interlocutors socials de diferents sectors socials, amb la idea de reforçar que, més enllà d'especifici-

tats conjunturals a cadascuna de les empreses públiques de comunicació, la batalla és la mateixa: que els poders polítics deixin de mediatitzar el contingut informatiu dels mitjans. Les conclusions que es desprenguin del debat hauran de ser difoses el més àmpliament possible, perquè la III Convenció és només un pas -que podria ser de gegant- per posar els mitjans públics de comunicació al servei de la societat i del seu dret constitucional a rebre una informació plural i veraç.

Les comissions de mitjans públics de l'SPC i del Col·legi de Periodistes de Catalunya porten anys fent propostes i discutint. D'aquestes i de la pressió per difondre-les en va sortir, en part, el consens de 1999 al Parlament de Catalunya després de les eleccions autonòmiques. De les que emanin a la Convenció en podria néixer un acord molt més ampli i durador en el temps.

Violència policial contra els informadors

Les manifestacions celebrades el mes de març passat a Barcelona en ocasió de la cimera de caps d'Estat i de Govern de la Unió Europea es va tornar a deixar en evidència les dificultats que posen els cossos de seguretat als treballadors de la informació a l'hora de fer la seva feina de donar cobertura als diferents esdeveniments. Aquells que han de vetllar perquè la societat pugui veure reconegut el seu dret a estar informada són els primers -amb l'estreta col·laboració d'alguns manifestants- en vulnerar-lo. Un mínim de vuit informadors, la majoria d'ells fotògrafs, van ser objecte de la violència dels intransigents, portessin uniforme o no. El cas del company Lluís Gené, fotògraf de l'agència EFE, n'és un exemple evident.

El dissabte 16 de març, un cop acabada la cimera, es va desenvolupar la manifestació convocada per diferents instàncies ciutadanes en contra de la globalització. A les seves acaballes, es van produir alguns incidents, amb enfrontaments entre la policia i alguns dels participants i, com en d'altres ocasions, els periodistes van ser alguns dels que van rebre. L'SPC ja va expressar de manera immediata la seva repulsa per aquestes actuacions que mostren en les imatges captades per un altre company els resultats d'aquesta desmesura, de la qual, afortunadament, l'afectat es va recuperar ben aviat. Però no va ser l'únic cas. La plaça de la Sagrada Família, les Rambles i el barri de Gràcia van ser altres punts on els periodistes també van ser víctimes dels qui volen vulnerar el dret de la societat a rebre informació veraç i plural.

FOTOS DE RICARD CUGAT

'Arrossada' popular

La violència policial va venir precedida per una absurda polèmica sobre els braçalets de premsa ja que la policia volia que tothom el portés del mateix color i poder tenir identificats els seus titulars. Al final es va demostrar que tot plegat responia a l'interès de l'administració de tenir-ho tot "atado y bien atado" perquè, a l'hora de la veritat, els agents policials, molts d'ells vinguts de fora i fent cas omís els compromisos adquirits, van fer mostra d'un daltonisme galopant i van repartir estopa a tort i a dret sense distingir qui duia acreditació i qui no.

Per aquest motiu, els fotògrafs, en assemblea, van decidir protestar davant les autoritats policials per aquesta actitud i van convocar una *arrossada* popular davant de la seu de la delegació de Govern, al pla de Palau de Barcelona, on en una immensa paella, van rostir els braçalets que, a l'hora de la veritat, no van servir per identificar a aquells que estaven treballant per als seus respectius mitjans de comunicació. La indignació del col·lectiu de fotògrafs ha estat notòria perquè no és la primera vegada que passa alguna cosa similar. El Sindicat de Periodistes va donar suport a la mobilització i exigeix que es busqui la manera que aquesta mena de situacions no es tornin a repetir.

FOTOS DE RICARD CUGAT

Els fotògrafs, testimonis molestos

És possible que algú pensi que se n'ha fet un grà massa de tot plegat. Fins i tot hi ha qui pensa que rebre de tant en tant un *coscorrón* va inclòs en el sou. Probablement sigui algú amb un salari suficient per no haver de fer el que popularment es diu "carrer". Però les organitzacions professionals tenim l'obligació de ser totalment rigoroses en aquesta qüestió. No es tracta de comparar una situació amb una altra, però el cas del fotògraf palestí que treballa per l'agència Reuters i que havia de venir a Barcelona per assistir a les jornades sobre la llibertat de premsa és un cas que no convé oblidar. No va poder

viatjar perquè va ser detingut per la policia israeliana acusat de fer fotos en un lloc que no convenia. A Israel, el company Mazen Dana va ser torturat. A Barcelona, per fer fotos en un lloc que no convenia, hi ha periodistes que acaben *calents* les manifestacions. Entre un i altre cas trobarem mil històries arreu del món. El missatge és el mateix. Els fotògrafs i la resta d'informadors treballen per satisfer un dret garantit per totes les legislacions democràtiques que és l'accés a la informació. Per això, cada cop que a qualsevol lloc del món hi hagin excessos com aquest, s'ha de denunciar amb la veu més alta i quan abans millor.

Joan Majó, president de l'European Institute for the Media

“No hi ha millor arma que la informació i el coneixement”

De conferència en conferència. De l'*Institute European for the Media* de Dusseldorf al grup de treball de l'*Information Society Forum* de Brusel·les. De la cadira de la presidència de l'empresa Techfoundries a la feina silenciosa del seu desptax. L'agenda de Joan Majó i Cruzate no coneix la paraula descans i ha estat incompatible amb l'assistència a la III Convenció de Periodistes. Enginyer industrial,

Joan Majó és una de les veus més contrastades i reconegudes quan es parla de la anomenada Societat de la Informació o Societat del Coneixement i li preocupa enormement les repercussions que el procés tecnològic té en les condicions laborals dels treballadors.

Per al també autor de llibre *Xips, cables i poder*, el progrés tecnològic està fent que la mitjana de la

societat millori, a la vegada que estan canviant les regles del mercat laboral, tot desencadenant el que es coneix com a globalització, la qual “no l'ha afavorit tant Internet, sinó la facilitat de circulació d'informació”; tot i que per l'exministre d'Indústria Joan Majó encara queda molt camí per recórrer abans que l'accés i l'ús de les noves tecnologies sigui tant habitual com engegar la televisió.

CELES PIEDRABUENA

Per a Joan Majó la tasca dels periodistes a l'hora de socialitzar les noves tecnologies i Internet és fonamental, com també la repercussió de la progressiva implantació de les noves tecnologies en el mecanisme de la societat, en les relacions personals i en les relacions laborals; tot i que per a l'actual president del grup de treball de l'*Information Society Forum* de Brusel·les i president de l'*European Institute for the Media* de Dusseldorf, el profit que se'n pot treure de les noves tecnologies encara és molt més gran.

— Comencem per les manifestacions de l'1 de maig, què li van semblar?

— Jo diria que ha baixat una mica. Quant sento les quantitats, els números de participants, me'n recordo dels anys seixanta, a fora, algú 1 de maig que vaig viure a fora i era una cosa impressionant. Això el que vol dir és que estem en un moment de resituació dels sindicats. Fa uns anys la seva força i la representativitat dels treballadors era molt més gran.

— Més enllà de les xifres, de la

“La tecnologia no és una eina posada a l'abast de la societat, sinó per fer negoci”

forma, què opina del fons, de les reclamacions?

— A veure. Estic bastant d'acord en què en aquests moments és bastant lògic que hi hagi una certa irritació en el món laboral per la manera com el PP està intentant tirar endavant la nova reforma laboral. Tant per alguns dels aspectes de fons com per la forma. Crec que el Govern està prenent una posició com de fatxandria, fruit de la seva majoria absoluta. Posar un cert límit, o una certa dimensió, de lligar la continuïtat del subsidi d'atur a l'acceptació d'unes feines quant te les ofereixen, és lògic. El que no pot ser és que hi hagi qui cobri el subsidi d'atur i que li vagin oferint unes feines i no les accepti mai.

— Com veu que afecten les noves tecnologies al mercat laboral?

— Sobretot afecten en el sentit que canvia la composició. L'any 1960 a Catalunya hi havia un 10% de població activa que treballava a l'agricultura o la ramaderia, entre un 50 i un 55% que ho feia a l'indústria i un 25-30% al sector serveis. Les noves tecnologies han fet que la productivitat de l'agricultura sigui molt alta. Aleshores seguim produint els mateixos aliments amb molta menys gent, i el mateix amb la indústria. D'aquí deu o quinze anys el 80% de la població catalana estarà al sector serveis, i bona part d'aquests estaran relacionats amb la informació.

No vol dir que siguin periodistes, sinó que manejaran aquest element immaterial que és la informació o el coneixement. Però també ens hem d'adonar que molt més que aquest sector creixarà enormement el que en diem sector d'atenció directa a les persones. Els propers anys creixarà molt Internet i multimèdia, però més encara les residències d'avis i els establiments turístics.

— I en aquest mercat laboral, on som els periodistes?

Un corredor de fons

La trajectòria de Joan Majó és d'aquelles de corredor de fons, de qui va avançant sense fer gaire soroll, però amb una tenacitat de ferro. Doctor enginyer industrial, també ha cursat estudis de Ciències Polítiques. Va ser fundador i president de l'empresa Telesincro, S.A. -la dècada dels primers ordinadors que es van fabricar a Espanya-. També va ser degà del Col·legi d'Enginyers Industrials de Catalunya. Va ser ministre d'Indústria i Energia, president d'Olivetti España i de l'empresa Nisa, que va ser la que va construir la Vila Olímpica de Barcelona. Des de 1989 treballa per a la Comissió Europea com a conseller responsable de l'Àrea de Telecomunicacions i Informàtica, col·laborant en el *Llibre Blanc* auspiciat per Jacques Delors i de l'Informe Bangemann. En l'actualitat presideix l'*Information Society Forum* de Brusel·les i és a la presidència de l'*European Institute for The Media*, de Dusseldorf.

— Aquest canvi al que feia esment crec que ja us està afectant. En aquest sentit crec que éreu els pioners. El model del treballador, del periodista que treballa pel seu compte, s'anirà extenent molt més, ja que cada vegada hi haurà gent que buscarà aquest tipus de feina, que no estarà subjectes a unes normes i a uns horaris. Aquesta flexibilitat ben entesa creixerà molt, i hem d'evitar que s'utilitzi com a sistema d'exploació.

— Creu que les noves eines han estat ben utilitzades o que no han donat el fruit que d'elles s'esperava?

— Jo sempre dic que un dels pecats de la nostra societat és haver deixat que en els últims trenta anys, una eina tant impressionant com és la televisió, no hagi servit gairebé per a res positiu. La televisió és una de les eines més importants que la tecnologia ha posat en mans de la societat i l'estem fent servir per unes *horterades* enormes. Ens queixem que l'educació pateix, quan l'element formatiu més important que tenim, no el fem servir. Per tant, la resposta a la pregunta és “no”. I és “no” perquè no s'han utilitzat per resoldre necessitats col·lectives, sinó per fer negoci. La tecnologia no és una eina que es posa al servei de la societat, sinó del negoci. Busca allò que dona diners i no allò que la societat necessita.

— I també cal formar les persones, els professionals que han de fer servir aquestes eines, oi?

— Per descomptat. Això és el que marca més el nivell mig d'una societat: Que estigui preparada. No es tracta de fer anar ordinadors, sinó d'haver

“Els propers anys creixarà molt Internet i la multimèdia, però més les residències d'avis i els establiments turístics”

educat la gent en el canvi de coneixement, en la continuada renovació.

— Després es dona el cas que les persones que volen instal·lar Internet, a casa seva o la feina, no ho tenen tant fàcil.

— D'això en tenim la culpa els tècnics. No s'ha fet prou fàcil l'accés a l'ordinador. Per això jo insisteixo en que és important que l'accés a Internet no necessiti passar per un ordinador, ja que és una eina que encara li costa a la gent. S'hauria de fer servir, en la mida del que sigui possible, la televisió, que

és molt més amigable.

— I quant hi entres, sembla que és un món on tothom pot dir el que vulgui. És realment així?

— Aquest és el problema de la llibertat que té Internet. Crec que és molt bó que Internet sigui un espai tant lliure, però hauria de ser un espai en el qual la llibertat no provoqués la impunitat. La societat té unes regles i s'han de complir, però perquè això passi no s'ha de posar una censura prèvia, i s'ha de posar unes sancions a les persones que no compleixen les

“Un dels pecats de la nostra societat és haver deixat que en els darrers 30 anys una eina com la televisió no hagi servit gairebé per a res positiu”

regles i per això no es pot permetre l'anonimat. Això és un tema tècnic i jurídic que s'ha d'introduir. S'ha de prohibir l'anonimat a Internet. Si una cosa està permesa o prohibida en un quiosc, també ho ha d'estar a Internet, i el que ho posa ha de tenir la mateixa sanció que pugui tenir un editor. Ha d'haver-hi una mica l'analogia que hi ha en un diari: els articles firmats, la responsabilitat de l'editor, del director... Hi ha d'haver un responsable.

— És Internet el gran motor de la globalització?

— Internet l'ha afavorit, però no tant Internet sinó la facilitat de circulació d'informació. El fet que transportar informació d'un lloc a un altre sigui tant fàcil. En el moment que la televisió pot anar per satel·lit o per Internet, s'han acabat les fronteres. I això és la globalització: tots veiem i sentim el mateix. Tots tenim els mateixos productes...

— Quin és el paper que les noves tecnologies poden tenir, en aquest context, en el desenvolupament del Tercer Món?

— Les noves tecnologies podrien ajudar molt, sempre que entressin dedicades a resoldre els problemes del Tercer Món, no a buscar negoci. Entendre quines són les necessitats i quines ajudes els pot donar la utilització de les noves tecnologies.

— Podriem dir que Internet ha creat com un nou model social?

— Diria que les noves tecnologies el que han canviat molt, de moment, és el tema de treballar, i poc a poc també van entrant en la forma de viure. Encara ens queda molt per fer

en el camp de la tecnologia, sobretot en el treball, llevat d'una part petita de la societat.

— Raó de més per mirar d'aprofitar el poder de les noves tecnologies per fer més petita la distància entre els sectors socials.

— Això no està passant, sinó que cada vegada hi ha més distància. El progrés tecnològic està fent que la mitjana de

“La flexibilitat en el treball que permeten les noves tecnologies creixerà molt en el futur i hem d'evitar que ens converteixi en un sistema d'exploació”

la societat millori. La societat cada cop és més rica, però les distàncies augmenten. Hi ha un aspecte positiu: cada vegada hi ha menys gent, però si que són a més distància del que estaven abans. Una part important de la societat, per raons econòmiques o culturals, no està preparada per treure fruit de la disponibilitat d'informació, i aquí la única solució és l'educació.

— Un dels temes fonamentals de la informació a través de la xarxa és el de la credibilitat.

— És una mica allò que et deia que no s'ha sap ben bé qui respon. És allò que la credibilitat de la font, se l'ha de guanyar per ella mateixa.

— El que sí s'ha demostrat és que el boom de les empreses “.com” ha estat una bombolla.

— Això va ser una exageració, organitzada sobretot pels especuladors de la borsa. Va haver-hi molta gent que

IVAN G. COSTA

Joan Majó vaticina que el model del periodista que treballa pel seu compte és un fenomen que s'anirà extenent molt més en els propers anys

IVAN G. COSTA

Joan Majó creu que la socialització de les noves tecnologies passa que per accedir a Internet no faci falta utilitzar l'ordinador i que amb la televisió n'hi hagi prou

va guanyar molts diners i altra que en va perdre molts, però va ser una certa qüestió dels analistes de borsa, dels fons d'inversió que necessitaven que anés creixent i creixent.

— Diguem que els periodistes ens trobàvem amb una nova llavor però que potser no donava per tenir una gran producció.

— S'esperava que Internet creixés, com deien que ho faria, des del punt de vista comercial. Les grans empreses que han petat són les que van apostar pel comerç electrònic. És un canal nou de comerç que no elimina els anteriors.

— La qual cosa no vol dir que les noves tecnologies no facilitin el treball, en aquest cas dels periodistes.

— Augmenta a partir del moment en que disminueix l'activitat industrial i s'incrementa l'activitat de servei. Les rigideses d'horaris, de llocs de treball que estableix el sistema industrial, les feines que es fan en una redacció d'un diari o en una llar d'avis aquestes coses, aquests costums han canviat. El món, des d'aquest punt de vista, serà molt més complicat i, aleshores, s'haurà de mirar de treure'n profit. El món laboral serà un indret molt més rigid del que ha estat durant l'època industrial.

— I en aquest context, quin paper hi han de jugar els sindicats?

— Els sindicats s'han d'adequar a aquesta nova situació. Han de veure que aquest és el tipus d'organització de treball que s'anirà establint, i que han d'aconseguir que aquesta organit-

zació del treball es faci per millorar la situació laboral de la gent, no per permetre una sobre explotació.

— Quina seria la tasca dels periodistes?

— Els periodistes haurien de fer que hi hagi la informació suficient sobre aquestes coses perquè la gent les pugui anar coneixent i analitzant. Seria bó que els que elaboren i transmeteu informació fóssiu pioners en explicar els canvis que s'estan donant. No hi ha millor arma que la informació, que el coneixement.

— Així, doncs, cap a on creu que va l'anomenada Societat del Coneixement?

— Ens els propers anys encara hi haurà una acceleració important. La gent tindrà més facilitat a l'hora d'accedir a Internet, tot i que en el món

“En el món de la informàtica, de les telecomunicacions, d'Internet, encara som a la prehistòria”

de les telecomunicacions, de l'informàtica i d'Internet encara estem a la prehistòria.

— I on estarà la clau per deixar enrera la prehistòria i començar a evolucionar?

— En què hi hagi més velocitat de connexió a Internet i, sobretot, en què hi hagi més accessibilitat, que es converteixi en una activitat normal, en la

qual tothom pugui tenir-hi entrada sense problemes.

— Vostè ha estat èpoques vivint a Nova York, Brusel·les, París..., això li ha fet veure la realitat d'una manera diferent?

— Sí, però això tenia més importàcia

“Els sindicats s'han d'adaptar a la nova situació que crea la generalització de la utilització de les noves tecnologies”

abans que no pas ara. És a dir, ara, la nostra realitat no és molt diferent de l'europea, i fa vint anys es notava molt més contrast. Arrosseguem una mica els nostres vicis interns i les nostres visions curtes, però aquest és un país que s'ha obert molt.

— Això també és aplicable a tot allò que es refereix a la implantació de les noves tecnologies en la societat?

— Aquí també portem un retard important. A vegades estem molt contents i fem propaganda que anem per davant de la resta d'Espanya. El problema és que Espanya, en el seu conjunt, està molt endarrerida, per a la qual cosa anem molt endarrera dels països del centre i del nord d'Europa. Però és clar, és que fins a finals dels anys seixanta estàvem com podien estar altres països als anys trenta o quaranta.

ALBERT BASTARDES

La manifestació del 14 de març passat convocada per la Confederació Europea de Sindicats (CES) va ser una riuada de gent reclamant de manera festiva una Europa més justa

El Sindicat participa del clam social per un món més just

L'SPC passeja pels carrers de Barcelona el seu suport a les mobilitzacions ciutadanes i sindicals

LLUIS DíEZ SOLANO

L'SPC va participar en la manifestació de l'1 de maig contra la precarietat i les noves retallades que prepara el PP

LLUIS DíEZ SOLANO

El Sindicat forma part del Fòrum Social de Barcelona i amb ell es va manifestar pels carrers de Barcelona

Tot i el que poden donar a entendre les imatges que es veuen a la pàgina 7, el cert és que les manifestacions convocades a Barcelona han estat presidides per un notori caràcter festiu que les han convertit en un referent de la mobilització cívica. La 'semana grande' de la protesta ciutadana, la de la cimera europea a la capital catalana, serà més recordada per la riuada humana que van participar a les convocatòries contra el pla hidrològic, la precarietat laboral i la globalització que no pas pels incidents registrats en algunes d'elles. L'SPC va ser present de manera institucional a les dues darreres ja que són les que l'impliquen directament.

La manifestació sindical era una cita evident per a l'SPC, no només pel que està passant a Catalunya sinó també en el context europeu. El procés de globalització, de concentració de mitjans i la creació de grans hòldings multimèdia introdueixen molts interrogants per a la nostra professió i per a la nostra estabilitat laboral. En la mateixa línia estava la convocatòria del 16-M, en la qual vam participar de bracet amb el FSB on el Sindicat pot aportar-hi un discurs propi sobre mitjans de comunicació i globalització. No és un tema nou per a nosaltres, ja l'any passat vam organitzar un debat públic sobre la qüestió en el qual vam participar experts com el sociòleg Manuel Castells.

El Sindicat va tornar a sortir al carrer el Primer de maig. Les

ALBERT BASTARDES

'Un altre món és possible', un dels lemes del 14-M

reformes laborals que prepara el Govern no són una bona notícia per als treballadors. A més, en un sector com el nostre, amb uns nivells de desregulació tan monstruosos, la nostra presència a la manifestació és tota una obligació, per molt que hi hagi qui li negui el sentit. El Sindicat sempre hi és present posant al mateix sac dues dates gairebé consecutives: l'1 de maig i el 3 de maig. El dia del Treball i el dia de la Llibertat de Premsa al món. Per a nosaltres, tal com ho explicitàvem en l'octaveta que vam repartir, són les dues cares de la mateixa moneda. Sense condicions de treball dignes no es pot defensar la independència professional. Sense llibertat d'expressió no es pot reivindicar un lloc de treball de qualitat. Aquest és el nostre missatge de cada any i també és el que expliquem cada cop que ens ajuntem amb altres treballadors, amb altres ciutadans, per reclamar plegats un món més just en qualsevol dels seus vessants.

L'SPC seguirà participant de totes aquelles manifestacions ciutadanes en les quals els periodistes hi estem implicats. I esperem que ens les deixin explicar sense *estomacar-nos*. Ens agradaria molt que les fotografies que reproduïm fossin sempre com les d'aquesta pàgina. Però mentre això no sigui possible, mentre no ens deixin fer la nostra feina com cal, els professionals de la informació també explicarem la cara menys amable de la realitat, tal com fem a la pàgina 7. Aquesta és la nostra opció i aquesta és la nostra obligació.

L'SPA ja és un dels referents professionals

LOLA FERNÁNDEZ *

Ara fa poc més de dos anys que en el I Congrés de Periodistes d'Andalusia, organitzat per la Federació d'Associacions de la Premsa (FAPE), els professionals de la informació allà reunits vam posar de manifest l'empitjorament de les condicions laborals i professionals en les que ens trobàvem i la falta d'organització i desmotivació que aquest col·lectiu sempre ha tingut. Davant d'aquesta situació un grup de periodistes vàrem decidir crear un sindicat professional, que lluités per aconseguir unes condicions dignes. Així, el 18 de desembre de 1999 va nèixer a Antequera el Sindicat de Periodistes d'Andalusia (SPA).

Des d'aleshores, les persones que vam pujar en aquest tren vam saber que el camí seria llarg i complicat, però que valia la pena, ja que ens jugàvem el poder fer la nostra feina en unes condicions dignes, en concordança amb la resta d'Europa, en un marc de llibertat real, que passa per l'aprovació d'una llei per a la professió, que posi ordre en aquest desgavell en què s'ha convertit l'ofici d'informar. Des del seu naixement, l'SPA ha tingut com a objectiu arribar a totes les redaccions andaluses, tot i que la nostra comunitat es mostra una mica complicada per la seva amplitud geogràfica i la seva diversitat professional. Però així és Andalusia i així ha de ser representada, tenint en compte cadascuna de les seves vuit províncies, i atenent tots i cadascun dels seus companys i companyes que estan treballant al conjunt dels seus pobles i ciutats.

L'SPA, un sindicat jove

En aquests moments, l'SPA -un sindicat jove i encara en període de consolidació- ja treballa a ple rendiment a les delegacions provincials de Granada, Sevilla, Màlaga i Jaén, i la seva implantació en els diferents mitjans andalusos es va aconseguint dia a dia. Per exemple, a Canal Sur, amb una important presència sindical després de les eleccions celebrades l'any passat i que ens van permetre la nostra entrada al comitè d'empresa de la cadena.

Els homes i les dones que representem aquestes sigles entenem que la nostra activitat sindical ens ha de dur cap a un Estatut de la Profesió Periodística, que sigui reconegut i respectat per tots i aplicable en qualsevol marc de negociació. Actualment aquest és el principal repte si el que volem és exercir el nostre ofici en unes condicions que vagin en consonància amb els temps en què vivim. Unes condicions que permetin realment a aquesta societat exercir el seu dret a estar informada i que a nosaltres ens sigui possible complir amb la missió que ens és pròpia: explicar el que succeeix, en un marc de llibertat

que passa per recuperar la dignitat professional i laboral, com a treballadors i treballadores que som.

Perquè això sigui realitat s'ha d'acabar amb la desregulació i desprotecció actual, mirant d'eradicar condicions laborals que sovint es manifesten com a autèntiques pràctiques esclavistes pròpies d'altres temps. Només cal citar, per exemple, la situació dels periodistes que treballen com a col·laboradors, *free lancers*, corresponsals, o que ho fan a mitjans digitals, o l'abús que es fa dels estudiants en pràctiques.

Davant d'aquestes situacions de precarietat, el que està clar és que els protagonistes d'aquesta història hem de tancar files i treballar junts. Que intentem unir la nostra indignació i que reivindicuem el que sabem que ens pertany. Cal recobrar la dignitat de sentir-nos periodistes, perquè és el nostre ofici i perquè ningú com nosaltres

El Sindicat treballa a ple rendiment a les delegacions de Sevilla, Granada, Màlaga i Jaén

tres sap la inestabilitat laboral que dia a dia creix a les redaccions.

Hem d'impulsar els estatuts de redacció, així com afiançar polítiques de protecció dels mitjans públics. Cal promoure la reforma en profunditat dels estatuts que regeixen els organismes públics, democratitzar tot el sistema perquè els criteris professionals s'imposin definitivament. També hem de vetllar per una autèntica igualtat de sexes, que acabi d'una vegada per totes amb la discriminació que, tant en la selecció jeràrquica com en el tracte salarial, encara es dona.

Per a la consecució de totes aquestes fites, som conscients de la necessitat de treballar amb altres organitzacions professionals i sindicals i, sobretot, de seguir apostant per la Federació de Sindicats de Periodistes. La FeSP, constituïda en base al respecte a la sobirania i la independència de cadascun dels sindicats membres, compta en aquests moments amb la força i el compromís de més de 1.700 periodistes d'arreu de l'Estat. La Federació, aquest somni de molts professionals d'aquest país, s'ha convertit en el millor instrument de la professió per aconseguir canviar el rumb d'aquesta història negra en la que ens trobem els professionals del periodisme i la ciutadania en general d'aquest país europeu anomenat Espanya.

* Lola Fernández és Secretària General del Sindicat de Periodistes d'Andalusia (SPA)

D'aquí i d'allà

Els mitjans d'Amèrica central, sense solucions

MIQUEL ÀNGEL QUERALT *

Amb motiu del dia mundial de la llibertat d'expressió, l'oficina regional de la Unesco per a Amèrica Central, radicada a San José de Costa Rica, va convocar el 3 de maig la "Jornada Latinoamericana sobre terrorisme y libertad de expresi3n: qu3 hacer desde la sociedad civil para la defensa de los periodistas y de los medios de comunicaci3n, v3ctimas de amenazas y violencia". Es van tocar aspectes tan diversos com la perspectiva internacional després de l'onze de setembre com el peculiar cas de Costa Rica. El premi *Guillermo Cano de Libertad de Prensa 2002* ha estat concedit a Geoffrey Nyarota, editor en cap de *The Daily News*, de Zimbabue. Aquest guardó ret homenatge al periodista i editor colombià assassinat els anys 90 per denunciar al narcotràfic en el seu país.

La Unesco va convocar els mitjans de comunicaci3n i els diferents agents socials a una jornada de reflexi3n i anàlisi d'aquesta problemàtica, doncs en el que portem d'any el compte puja a nou periodistes morts en diversos països del continent americà. A Costa Rica van arribar periodistes i representants de diferents organismes, des de Mèxic fins Colòmbia. Tothom va coincidir que la situaci3n no és bona però quasi bé ningú va donar solucions; tampoc va apuntar els problemes que provoquen aquestes morts més enllà del militarisme, el terrorisme d'estat, la censura i extorsió, sigui de paraula o econòmica, que exerceixen el món de les finances i les grans empreses. Els participants varen coincidir en què Amèrica Llatina ara mateix viu una bonança democràtica llevat de Cuba i Veneçuela, punt de vista que no deixa de sorprendre a qualsevol observador mitjàment objectiu.

Una de les veus dissidents va ser la del dominicà Manuel Molina, directiu de la Sociedad Interamericana de Prensa (SIP), quan va criticar al president de Mèxic, Vicente Fox, que en el seu programa de ràdio *Fox en vivo*, *Fox contigo*, va afirmar al novembre passat que: "la premsa està plena d'extorsionadors i mentiders", arrel de les constants crítiques que el mandatari rep per la seva gestió política.

El mexicà José Zepeda, director del departament llatinoamericà de Radio Nederland d'Holanda, va assegurar en una anàlisi més filosòfica que pràctica, que "l'elector està cansat de la política tradicional i que els brots feixistes que es viuen a Europa, tard o d'hora arribaran a Amèrica". Un altre mexicà, Luis Suárez, de la Federaci3n de Periodistas de Latinoamerica (FELAP), va indicar que va ser un greu error "no mostrar els cadàvers de l'11-S davant la complaença dels mitjans". Altres convidats van discrepar sobre les dificultats d'informar que es troben a Equador, Perú i, especialment, Veneçuela. A Costa Rica, que no fa gaire ha derogat la figura històrica del *desaca-*

to -delicte que feia referència a la manca de respecte quan s'informava sobre la autoritat pública, els seus familiars i els seus assumptes, fossin d'indole pública o privada-, els periodistes no amaguen que practiquen l'autocensura per por a ser continuament demandats.

Va ser una llarga jornada de retòrica i poques solucions on va quedar palès que pel ciutadà comú, especialment a Costa Rica -que té encara l'ombra del cadàver de Parmenio Medina damunt la taula- que la mort de periodistes és un assumpte "menor". De fet, a Costa Rica, les investigacions periodístiques respecte tan lamentable cas fa mesos que van deixar de publicar-se. Ja no és només una pressió patronal per no enfrontar-se amb el poder, és el resultat de la mateixa autocensura del periodista i del fet de pensar que Medina es va ficar allà on no li demanaven. Aquestes coordenades de pensament i treball són exportables a la resta dels països de l'àrea.

Medina va ser assassinat al juliol de 2001 quan investigava un seguit d'irregularitats de destacats membres de la jerarquia catòlica. El periodista radiof3nic va provar entre altres coses el t3rbol finançament de Radio María en mans d'un capellà poc ortodox que tenia un desmesurat protagonisme mediàtic ben llunyà del púlpit. A més, Medina l'havia acusat tant de fer-se ric com de tenir relacions sexuals amb menors. L'esgl3sia catòlica, la judicatura i el govern van fer-se el sord fins a la seva mort. I així continua.

La sensaci3n que envolta la premsa d'Amèrica Central -que tants morts ha deixat pel camí- és que és incapaç d'articular-se per buscar solucions. El convidat de Colòmbia no va saber dir si el gremi periodístic és víctima o còmplice en més o menys grau del conflicte que afecta el seu país des dels anys 50. El representant de Nicaragua va assegurar que la premsa ho va passar molt malament tant amb la dictatorial dinastia dels Somoza com amb el regim sandinista. Situaci3n similar van plantejar els vinguets d'Hondures i Guatemala. Van exposar un rosari de calamitats i no van oferir cap llum al conflicte.

En el cas costarricenc es va arribar a la conclusi3n que no hi ha ni violència ni terrorisme. La lectura que es pot fer, no exempta d'un pervers escepticisme, de la cultura de pau que ha mantingut Costa Rica, lluny de les guerres durant més de cinquanta anys, ja no es basa en la hipocresia ni la doble moral, sinó en una mena de *megahipocresia* on tothom pot participar sempre que no posi damunt la taula certes qüestions que alterin la "pacífica" vida pública del país. La resposta que sembla que tothom accepta de bon grat és la informaci3n insubstantial dels mitjans, on l'autocensura és un element essencial.

* Miquel A. Queralt és un periodista català que actualment és a Costa Rica

GIOVANI MONTENERO

Els periodistes italians, en un moment decisiu

La Federazione Nazionale Stampa Italiana (FNSI) està resistint tots els intents del Govern de Silvio Berlusconi de desfer els avenços obtinguts per la professió. La imatge correspon a una de les seves recents manifestacions, una de les quals va paralytizar tota el sector en defensa que els treballadors telemàtics quedessin inclosos en el conveni marc en vigència a Itàlia. A la seva pàgina web (www.fnsi.it) trobareu informaci3n sobre la seva moguda.

La FeSP es consolida i guanya espais

Els Sindicats de Periodistes obtenen els primers membres de comitès d'empresa arreu de l'Estat

DARDO GÓMEZ

Quan falta poc menys d'un any per celebrar el seu primer aniversari, la Federaci3n de Sindicats de Periodistes (FeSP) ja té 1.700 periodistes afiliats a través dels seus respectius sindicats, i les cinc organitzacions adherides actuen amb eficàcia en els seus respectius territoris, desplegant les seves accions, tant en feines de reivindicaci3n laboral com professional. Aquesta situaci3n es va constatar en la darrera reuni3n de la Junta Executiva de la FeSP, celebrada el 13 d'abril passat a Madrid. Les dues anteriors s'havien celebrat a Barcelona, que és la seu oficial de la Federaci3n. En el futur, les convocatòries de l'Executiva de la FeSP s'aniran fent per torns entre les seus dels direrents sindicats, en una mostra del sentit federal i descentralitzador del qual s'ha dotat l'organitzaci3n.

A Catalunya ens trobem amb un SPC totalment

consolidat donada la seva major existència, però també en autonomies com Balears o Andalusia ens trobem amb el fenomen del seu ràpid creixement. En el cas del Sindicat de Periodistes de les Illes Balears (SPIB), la seva implantaci3n actual, sense haver-se implantat encara fora de l'illa de Mallorca, ja representa més del 50% de la professió de Balears. Tanmateix, ha resultat guanyador de totes les eleccions a comitè d'empresa en què s'ha presentat, i compta amb seccions sindicals als principals mitjans de l'illa.

El fet que la comunitat andalusa sigui tant gran és un inconvenient que està sent superat pels companys del Sindicat de Periodistes d'Andalusia (SPA), que es troben organitzats en centres provincials, i ja hi està constituït amb una excel·lent afiliaci3n a les províncies de Sevilla, Granada, Màlaga i Jaén tot i que també és present en d'altres demarcacions. Un dels

seus majors èxits és haver aconseguit representaci3n en el comitè d'empresa de Canal Sur on ha introduït a l'empresa un nou discurs organitzatiu dels periodistes.

El 25% de la professió de la Rioja, al Sindicat

El Sindicat de Professionals de la Informaci3n de La Rioja (SPIR) també va aportar bones notícies. Els seus 53 afiliats representen al voltant del 25% de la professió en el seu àmbit d'actuaci3n. Ja ha editat el seu primer butlletí dirigit als periodistes de la zona i s'ha manifestat beligerant amb les actuacions de les empreses de comunicaci3n del seu àmbit, on la precarietat laboral és molt alta.

A més de les actuacions d'acci3n directa en conflictes, tots els sindicats tenen una presència activa en els moviments ciutadans, i tant a Andalusia com Madrid i Balears s'han començat a organitzar cursos de formaci3n de disseny propi

i aliens als de Forcem. Aquests cursos no tant sols estan dirigits a millorar la preparaci3n professional, sinó també a informar els periodistes sobre els seus drets laborals i els mecanismes per fer-se respectar dins de les seves empreses.

Una de les passes a destacar és la constituïció de la secci3n sindical del FeSP a RTVE, que és la primera a nivell estatal en començar a funcionar. Ja ha designat el representant de la Federaci3n a la Plataforma de Defensa dels Mitjans Públics constituïda a Madrid, que és el company Antonio Peiró, afiliat al Sindicat de Periodistes de Madrid (SPM) i que treballa a RNE. Els cinc sindicats de la FeSP acudirán a la III Convenci3n de Tarragona on participaran de manera activa.

Al marge dels cinc Sindicats de Periodistes ja en marxa, en els propers mesos podrien afegir-se'n de nous, quan es concretin diferents iniciatives que actualment s'estan posant en marxa.

La manipulació de la informació assetja la credibilitat dels periodistes

'Fil Directe' ofereix un espai permanent de debat sobre aspectes deontològics

QUICO RÀFOLS

La manipulació informativa és el gran perill que plana sobre la credibilitat de la feina dels periodistes per part de la societat. Som espectadors privilegiats de l'actualitat que intentem transmetre als consumidors dels productes que elaborem. Sovint es descobreixen situacions on la informació emesa no té res a veure amb la realitat. No cal remetre's al famós cas del cormoran de la guerra del golf, l'ocellot empastifat de petroli a causa del vessament del vaixell Exxon Valdez i del qual es van distribuir unes imatges com si fos una de les víctimes de les canonades rebentades pel malèfic Saddam Hussein. D'exemples com aquest en tenim molt més recents.

L'exemple veneçolà

Els darrers successos de Veneçuela han posat al descobert un cop més el galdós paper de bona part dels mitjans de comunicació espanyols en el seguiment informatiu dels esdeveniments. Entre la guerra del golf i la trifulca militar de Veneçuela podríem trobar innumerables exemples: l'11-S, les mobilitzacions antiglobalització, amb Gènova al capdavant, etcètera. *Fil Directe*, en aquesta nova etapa, vol obrir un espai no tan sols per a la denúncia d'aquests casos, sinó també per a la reflexió serena entre professionals.

No es tracta de donar lliçons a ningú, sinó que entre tots intentem millorar la nostra feina i conscien-

La plataforma "Contra l'Europa del capital", en la manifestació celebrada a Barcelona el passat 16 de març, un dels col·lectius crítics amb els periodistes

IVAN G. COSTA

ciar-nos que cal ser més exigents davant moltes coses que passen sovint als nostres centres de treball.

Un moment clau

Estem davant d'un moment clau. L'evolució de les noves tecnologies està obrint noves vies per obtenir informació, i només aconseguiran sobreviure aquells que siguin capaços

d'obtenir la credibilitat del públic. Per il·lustrar el que expliquem, reproduïm en aquesta pàgina l'extensa carta en la qual un periodista veneçolà presenta la seva dimissió després d'assistir a l'espectacle mediàtic durant l'intent de cop d'Estat al seu país. Les seves reflexions, que han circulat àmpliament per Internet en les darreres setmanes, es refereixen

als mitjans de comunicació de Veneçuela, però la majoria d'elles són perfectament aplicables a indrets i circumstàncies molt més pròximes.

No volem convertir aquestes pàgines en judicis ideològics dels interessos empresarials i econòmics dels mitjans de comunicació. Simplement pretenem comparar el que a vegades s'ha publicat o emés de manera ràpida, i el

que després la realitat ha demostrat com a fets certs, deixant més d'un en evidència. Però aquesta és una tasca de tots els periodistes. I per això demanem que aquells de vosaltres que us volgueu fer còmplices amb nosaltres d'aquesta iniciativa, ens ho feu saber, fent-nos arribar les vostres denúncies i opinions al correu electrònic del Sindicat: spc@sindicat.org.

Carta desde Veneçuela

'Crónica del último día'

IBSEN MARTÍNEZ

Tras pensarlo mucho, encuentro que excluirme voluntariamente de la Cofradía de los opinadores de la prensa escrita es el único modesto recurso a mi alcance para expresar, no sólo mi desacuerdo ciudadano, sino también mi visceral repudio a los "valores" que han llegado a prevalecer en el establecimiento comunicacional venezolano, tenido como un todo.

La incalificable censura noticiosa y de opinión -maliciosamente impuesta a los venezolanos durante horas muy graves de la vida nacional- contra los mejores intereses del público, contrariando el deber de no retener información relevante que permitiese normar el juicio de ese mismo público, cediendo a motivos que no se conciben sino como políticos, no puede ser ignorada por nadie que haya abrigado la creencia de que los medios, de manera infusa y natural, están siempre del lado de la verdad, la democracia y la pluralidad.

El caso de la autocensura de prensa en Venezuela durante el transcurso de un golpe de Estado, en abril de 2002, sin duda ha de engrosar los libros de texto usados en las cátedras de ética en las escuelas de comunicación del mundo. Numerosos despachos, reportajes y análisis de la prensa extranjera, durante y después de esos sucesos, han dedicado conternados párrafos a tratar la vergonzosa e inquietante materia. Tratamiento que contrasta con las febles explicaciones y las insuficientes excusas con que directivos y celebridades de la "noticia-espectáculo" despachan el asunto. Esto no hace sino afirmarme en la convicción de que, en el transcurso de los últimos años, en el periodismo venezolano ha hecho presa una insidiosa ideología de supremacismo moral que anima a complacencia con que los medios -sus entrevistadores y sus vedettes- se juzgan benévolutamente a sí mismos.

Sostengo que esa disposición permanente a exculpar a priori a los medios son tan asesinas de la democracia como los desafueros totalitarios de un demagogo al frente de un micrófono, y la manga de periodistas de la nómina gubernamental. Eché los dientes en la radio y la televisión venezolanas. En ellos, y en las redacciones de los diarios, hice los duraderos

amigos de la primera juventud. La memoria de respeto e inspiración que guardo de los grandes cultores de la palabra escrita me la ha dado este oficio, que aprendí a los porrazos mirando cómo lo hacían los mejores.

Me encuentro en situación privilegiada para juzgar lo ocurrido durante aquellas horas de incertidumbre y de compartirlo con mis lectores, donde lo verdaderamente alarmante está en las acciones y omisiones registradas en el transcurso de un sábado sin noticias, que ningún periodista venezolano tendrá la desvergüenza de olvidar. Considérense apenas unas cuantas concreciones del desafuero de que fuimos víctimas: un canal de noticias instruye por escrito a la conductora de un programa de opinión sobre las preguntas que puede o no hacerle a un invitado, que no es otro que el escritor y sociólogo Tulio Hernández. La conductora, humillada en lo más íntimo y llorando de vergüenza, confiesa a Tulio lo que le ocurre. A partir de una pregunta inocua, Tulio se la apaña para abordar los sucesos y los temas cruciales del momento. Pero la trunca entrevista fue reemplazada por otra, cuyo protagonista, un político adversario del régimen, resultaba más "adecuado".

El jurista Hermann Escarrá fue objeto del mismo trato, con el añadido de que los censores se dejaron ver en el estudio. Las transmisiones de la colombiana Cadena Caracol fueron sacadas deliberadamente del espectro de señales ofrecido por un conocido multicanal de cable, justo cuando Caracol informaba y lanzaba al aire informaciones y entrevistas en tiempo real desde el Palacio de Miraflores que despejaban al fin la duda de cuál de las facciones tenía el control de la sede del gobierno. Para subrayar la colusión que cabe sospechar obró en este diabólico "black out", puede aportarse el contraejemplo de un pequeño canal de televisión local que, en Maracay, no se inhibió de sacar al aire la imagen y la voz del general Raúl Baduelli, alzado contra el golpe en aquella plaza. Lo propio hicieron, en el transcurso del día sábado, un puñado de responsables emisoras aragüeñas.

Acongoja pensar que en Cuba, país donde impera una férrea censura de prensa, hayan

podido estar más enterados del curso de los acontecimientos que en la "democrática" Venezuela. Recabar esas imágenes en Cobertura nacional no habría puesto en riesgo la vida de ningún reportero o redactor, y habría contribuido, si no a la tranquilidad general, sí a una adecuada percepción de la realidad por parte de la población. Lo cual me lleva, de modo natural, a comentar el argumento de que salir a La calle en esas horas habría puesto en riesgo la vida de reporteros y camarógrafos.

Más de un curtido corresponsal extranjero, destacado en Caracas especialmente para la ocasión, ha mostrado su estupor ante la calidad de ese argumento, esgrimiendo por igual por medios y periodistas de renombre. "No hubo jamás sitio más peligroso para un reportero que la playa de Omaha, en Normandía, el 6 de junio de 1944. ¿Se imaginan ustedes a Robert Capa escribiendo a su agencia de noticias que no había tomado ninguna foto del desembarco aliado en Francia porque en aquel lugar la cosa estaba muy jodida y su vida corría peligro?", preguntaba con sorna un corresponsal latinoamericano. De la matanza de Tlatelolco, en el México de 1968, donde Oriana Fallaci dejó media nalga, abaleada en cumplimiento de su deber, podría decirse lo mismo. Sólo recordaré que el único Premio Pulitzer ganado por un periodista venezolano, lo obtuvo en 1962 un valeroso reportero gráfico, con la foto de un soldado agonizante en brazos de un sacerdote, captada en medio de un nutrido y mortal fuego de fusilería durante el alzamiento de Puerto Cabello.

Lo que sigue es sólo un párrafo de la declaración que ha ofrecido el directivo de un importante medio radioeléctrico: "tenemos una cuenta de ahorro de equidad, de fidelidad, de seriedad que no se puede manchar porque un día no haya habido una información adecuada". Un día demasiado señalado para fallar: el día en que una cofradía de ultraderecha y de miembros del Opus Dei pretendió secuestrar todo lo ganado, con riesgo y generosidad, por la oposición democrática venezolana.

21 de abril de 2002

Sobre manipulacions i manipuladors

XABIER ARKOTXA ETXANIZ

Des de que el periodisme va veure la llum, empreses editores, partits i governs han utilitzat els mitjans de comunicació com armes de desinformació per assolir els seus objectius. Quesevol de nosaltres pot citar de memòria i sense massa esforç alguns exemples i aquestes pàgines aniran fent-se'n ressò a partir d'ara. Però, en aquesta ocasió, em permetré fer referència a una manipulació més colpidora i vergonyosa, la que es deriva de la nostra pròpia falta de professionalitat. No serveixen com a excusa les presses que provoca la proximitat de l'hora de tancament o d'inici d'emissió de l'informatiu. La contrastació de dades i de fonts és una regla del periodisme que hauria de ser d'or, però que brilla poc perquè en masses ocasions no es té en compte. I què dir de la falta de respecte a la presumpció d'innocència, de la no protecció de la identitat de menors, de la descontextualització de frases, de la utilització d'imatges morboses i de tants altres exemples que tan bé coneixem?

Determinats moviments socials -okupes, associacions de suport a immigrants sense papers, grups antiglobalització, organitzacions de l'esquerra extraparlamentària, col·lectius antifeixistes, assamblees d'estudiants i d'altres- tenen una llarga llista de queixes que llançar-nos a la cara, a nosaltres i als mitjans en els quals treballem. Potser que algunes d'elles, accepto fins i tot que moltes d'elles, no siguin ni justes ni certes. D'acord. Però no fa menys greu la resta. Amb quina autoritat moral podem criticar la manipulació que es fa de la informació des del poder polític i des de la direcció dels mitjans, si no som capaços de combatre la desinformació que provoca la falta de rigor i de professionalitat dels qui empunyem la pluma, el micro i la càmera? Quan es parla de manipulació informativa no n'hi ha prou amb mirar cap amunt i assenyalar l'empresa, el partit o el Govern de torn.

També cal que ens mirem al mirall, i als ulls dels nostres companys de redacció i exigir-nos i exigir-los que posin en pràctica el que els estatuts de redacció -tan escassos, per desgràcia- recullen en les seves pàgines: la defensa d'una informació rigorosa, fonamentada i conseguida honestament; que no inciti a la violència, ni a la discriminació de cap tipus; que respecti la intimitat de les persones, evitant la intrusió gratuïta; observant escrupolosament la presumpció d'innocència; i prestant especial atenció a les informacions que afectin a menors.

Si no ho fem així, no estarem en condicions de denunciar als poderosos que són, sense cap mena de dubtes, els grans manipuladors.

Cooperació

El Fòrum Social de Barcelona (FSB) en la darrera manifestació a Barcelona en motiu del Primer de maig

LLUÍS DíEZ SOLANO

La 'xarxa' i 'les xarxes', una eina per a la solidaritat

L'SPC aporta el seu granet de sorra en les plataformes cíviques que busquen un món més just, lliure i equilibrat

JULIÀ CASTELLÓ

Al principi va ser la xarxa (net), un sistema militar de comunicació sense possibilitats de ser interceptat per l'enemic. Després, de la mà dels ordinadors personals, de la vall de la silicona i de Bill Gates, van néixer les necessitats d'utilitzar l'instrument militar com una eina quotidiana pels qui tenim la sort de disposar de telèfon i d'un ordinador amb prou memòria. La seguretat que volien els militars s'ha esvaït, i les possibilitats de comunicació s'han multiplicat. Ara Internet és "la xarxa" per antonomàsia. Una xarxa enrevesada, excessiva, enganyosa i alhora eficaç, informativa, necessària i útil.

Arriba la globalització

En paral·lel es produeix l'esfondrament d'una forma de fer i de ser de l'esquerra i l'avanç aparentment imparable del liberalisme transnacional sota l'etiqueta de la globalització. Els vells socialismes han fracassat, la socialdemocràcia fa la viu-viu i juga a ser centre, i com que els problemes de sempre -desigualtat, pobresa, dictadures, manca de drets humans... continuen igual o s'agregen-, les veus i les accions per fer front a la injustícia prenen noves formes de presentació.

El món bipolar est-oest es trenca. El que semblava fàcil -blanc o negre-, recupera tota la gamma de colors. Només ho tenen clar els qui fien tot al mercat. I ni tant sols això. L'exemple del gran especulador George Soros, denunciant el sistema financer que ell utilitza dia a dia i que l'ha fet immensament poderós, n'és paradigmàtic. La política, cada cop més a remolc del poder financer, perd influència i credibilitat.

Davant d'aquest panorama sorgeixen noves i velles veus que clamen pel de sempre: fraternitat, igualtat i llibertat. El pa, un sostre, educació, sanitat, justícia, etcètera. Són les fites de sempre que traspassen els àmbits dels pobles i les nacions per fer-se universals. Són el tret

per la culata que els surt als qui han disparat la cursa de la globalització pensant que només ha de ser per a ells, els qui porten avions per matar a qualsevol lloc del món, els qui posen i treuen milions d'un lloc a l'altre segons els convé, els qui funden o tanquen empreses arreu perquè no volen fronteres per als seus beneficis.

Nova Babel creativa

Aquesta nova babel creativa surt arreu, prèn forma a empentes i rodolons, i es comença a dibuixar a si mateixa a Porto Alegre. I en la seva difusió, en el seu desenvolupament, en la seva estratègia de comunicació, la xarxa internetera és essencial.

No és un sol moviment. En són una pila. Amb unes regles del joc molt simples: Ningú no vol tenir tota la raó. Ningú no és la única alternativa. No es cerquen les instàncies directes del poder. No es vol un únic protagonista, ni cultural, ni ideològic, ni organitzatiu, ni molt menys personal. Fa uns dies ho reclamaven a Barcelona la gent del Fòrum Social Internacional: un espai per transitar. Una xarxa, unes xarxes d'entitats i de persones, que no es resignen a la globalització del capital i prou.

I en aquest nou espai -amb moltes idees a dintre, amb moltes formes de fer i d'imaginar el futur, dins les regles del joc de la no-violència i del respecte als drets elementals- comença a obrirse.

La nostra obligació com a membres d'un sindicat -una unió de petits per plantar cara als poderosos- és entrar en aquestes xarxes. Ho estem fent. Som membres de la Coordinadora per a la Llibertat d'Expressió, formem part del Fòrum Social de Barcelona (FSB). Des de la nova secretaria de Cooperació, creada al darrer Congrés de l'SPC celebrat el mes de novembre de l'any passat, estem oberts a qualsevol idea i a qualsevol col·laboració que ens permeti participar activament, tot el que puguem, en les velles belles idees de l'emancipació de les persones que tanta lluita han necessitat i requereixen encara.

La política, cada cop més a remolc del poder financer, perd influència i credibilitat

La nostra feina, com a membres d'un sindicat, és entrar en aquestes xarxes, cosa que estem fent

Navegant

En aquesta secció us anirem oferint una sèrie de pàgines d'Internet que són d'interès des del punt de vista periodístic. La xarxa és un univers inabastable i segur que tothom ha arribat a pàgines que poden tenir un gran atractiu per a d'altres persones. Per això us invitem a col·laborar amb nosaltres i que ens faciliteu adreces de pàgines web que considereu d'utilitat per al conjunt de la professió. Les vostres aportacions u agrairíem que ens les enviéssiu a l'adreça electrònica del Sindicat (spc@sindicat.org)

www.clasco.org

La pàgina del Consell Llatinoamericà de Ciències Socials. Disponible en portugués, espanyol i francès, la pàgina de Clasco -organització internacional amb estatus col·lectiu de l'UNESCO- és un bon punt de reflexió.

www.forumsocialbarcelona.org

Si voleu saber perquè una altra Europa és possible, aquesta és la vostra pàgina. La del Fòrum Social de Barcelona (FSB), al qual pertany l'SPC, i que disposa d'agenda, enllaços i el manifest sobre el qual descansa la seva posició.

www.spsrasd.info

La informació que rebem del poble sahrauí està força manipulada, per això cal tenir com a referència la pàgina de l'Agència de Premsa de la República Àrab Sahrauí Democràtica. Té servei de notícies en castellà.

www.razonypalabra.org.mx

No us perdeu la primera revista electrònica d'Amèrica especialitzada en els tòpics del món de la comunicació.

FONT DEL PI

AGUA MINERAL NATURAL

Manantial en Guissona
Lleida

FONT DEL PI

Industria de Fontes, Canal de Regades, s.l. Guissona, Lleida. Telèfon 973540880

Els mitjans es mostren hostils a reconèixer el paper de les dones

La III Convenció es pronunciarà sobre la discriminació de gènere que hi ha a la majoria de redaccions

F.D.

La III Convenció de Periodistes que se celebra a Tarragona té un programa molt marcat en el qual s'hi han inclòs les principals prioritats. Però aquestes no són les úniques. Les associacions professionals participants, integrades en el Fòrum d'Organitzacions de Periodistes (FOP) presentaran diverses mocions o propostes de resolució sobre altres qüestions molt importants però que aquesta vegada no han tingut cabuda en un encontre d'escassament 48 hores. La secretaria de la Dona, conjuntament amb l'Associació de Dones i el Col·legi de Periodistes, presentaran una comunicació. També ho farà la Federació de Sindicats de Periodistes sobre un tema que pot ser cabdal, com és la Llei de Serveis de la Societat de la Informació i el Comerç Electrònic (LSSI), més coneguda com a la llei d'Internet i que està en fase de tramitació parlamentària. El darrer redactat de la llei és força preocupant pel que suposa de limitació a la llibertat de la xarxa.

La comunicació que la secretaria de la Dona de l'SPC, l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya i el Col·legi de Periodistes de Catalunya aportaran a la Convenció de Tarragona expressa la seva preocupació per la situació de les dones periodistes que treballen en els mitjans de comunicació. La primera qüestió que ens plantejarem és conèixer amb exactitud

la presència de les dones periodistes als mitjans, que caldria enfocar amb la realització d'un cens exhaustiu que compregués també la situació laboral. De moment, partint de les dades de les tres organitzacions que signen l'escrit, hem fet una aproximació per saber la presència de les dones en els mitjans de comunicació.

A grans línies podem afirmar que les dones periodistes afiliades representen un 3795% del Col·legi de Periodistes i un 31'43% del Sindicat de Periodistes de Catalunya. Pel que fa a participació, caldria veure el nombre de dones a la Junta de Govern del Col·legi, unes 11 sobre 17 càrrecs, amb la particularitat que, des del desembre del 2001, la degana és una dona. Les xifres són més

L'accés als llocs de direcció i de responsabilitat en els mitjans és força complicat per a les dones periodistes

petites en els òrgans directius sindical. De la Junta Executiva només dues secretaries, la de Serveis i la de la Dona, tenen titulars femenins.

En canvi, augmenta la presència de les dones al Consell Directiu de

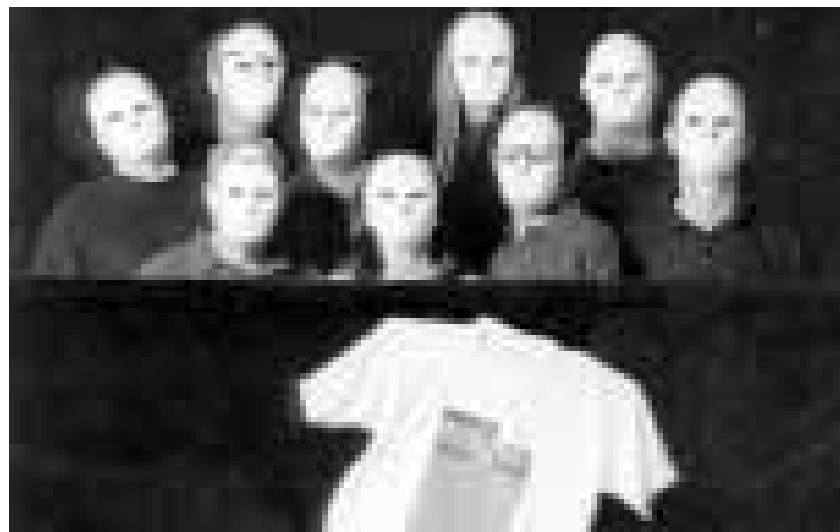
l'SPC, que s'apropa a la proporció de l'afiliació.

En relació a la situació laboral, ja s'ha dit que són difícils d'obtenir les xifres. Segons la base de dades de l'SPC, les afiliades en plantilla representen el 20'03% del total d'afiliació. Pel que fa a les diferents modalitats de treball en col·laboració o *freelancers* les dones del Sindicat representen el 7'57%, i els homes el 23'73%.

Més vulnerables a l'atur

L'atur i la precarietat laboral afecten més al col·lectiu de dones periodistes, però són xifres complexes de quantificar. L'accés als llocs de responsabilitat i direcció en els mitjans és molt difícil per a les dones. La International Woman's Foundation ho va estudiar l'any 2000 amb diaris de tot el món, i és escàs el lideratge de les dones en llocs de responsabilitat. L'Associació de Dones Periodistes, a la publicació *Gènere i Informació* (1998), va estudiar cinc diaris d'informació general: *La Vanguardia*, *El Mundo*, *El País*, *El Periódico*, i *l'Avui*, i sumant els càrrecs de *l'staff* de direcció va trobar 244 homes que representen el 91'73%, i només 22 dones, el 8'27%. Caldria actualitzar-ho, però, aquesta és una situació que es produeix a tot el món i pensem que serà molt llarg el camí per canviar-la, malgrat que comença a ser absolutament necessari fer-ho.

L'altre aspecte que indirectament està relacionat amb l'anterior és la conciliació entre la vida familiar i laboral. La professió xucla moltes hores i la competitivitat és ferotge. La legislació actual és insuficient i la realitat de moltes empreses de comunicació demostra que per a les dones la maternitat és una situació que no només pot frenar la carrera professional, sinó que, en alguns casos, pot portar a la pèrdua de responsabilitats professionals, d'estatus i fins i tot la rescissió del contracte. Per totes aquestes raons, la dificultat d'accés a llocs de responsabilitat, la conciliació de la vida laboral i familiar, els precaris contractes de col·laboració, parlem de discriminacions laborals encobertes que afecten a les dones periodistes. I per això volem que la III Convenció es pronuncii sobre la urgència de buscar solucions a aquesta situació.

COLECTIVO DE FOTÓGRAFOS DE R.P.D.A.

L'SPC ha participat sempre en les campanyes en favor dels drets d'autoria

La vulneració als drets d'autoria afecta al conjunt de la professió

El gran aliat de les empreses és el desconeixement generalitzat

FIL DIRECTE

El respecte als drets d'autoria que tenen els periodistes sobre els seus treballs és una de les prioritats del Sindicat, ratificada constantment en tots els nostres congressos. L'SPC ha participat en totes les campanyes que s'han impulsat des de diferents instàncies per difondre entre la professió allò que pot reclamar de les empreses per aquest concepte. Un dels problemes principals és que encara queden molts periodistes que creuen que aquesta és una qüestió que només afecta els fotògrafs. Però en un sector on la concentració de mitjans i els *hòldings* multimèdia avancen a velocitat supersònica, aquesta manera de pensar és un immens error.

De totes maneres, els fotògrafs són els qui més han avançat en aquesta línia perquè han plantejat les seves reivindicacions i, quan ha estat necessari, han portat les seves reclamacions al jutjat on, normalment, els han donat la raó. La secretaria de Drets d'Autoria de l'SPC ha desenvolupat una important tasca d'assessorament, conjuntament amb el gabinet jurídic del Sindicat, i ja s'ha generat una important casuística. Aquest col·lectiu és un dels que dins de la professió registra un nivell més alt de precarietat i els drets d'autoria han estat un dels elements dels quals els fotoperiodistes s'han mobilitzat i han aconseguit regularitzar la situació laboral d'alguns d'ells.

Per tenir present quines són les prerrogatives que es poden reclamar, cal saber que, en el cas dels treballadors assalariats, les fotografies són propie-

tat física de l'empresa titular del contracte de treball, tot i que els drets morals (firma o manera de reproduir la imatge) són irrenunciablers. Qualsevol cessió a tercers -com per exemple a d'altres publicacions del grup mediàtic en el qual es treballa- requereix el vistiplau de l'autor, tal com estableix la Llei de Propietat Intel·lectual. En el cas que les fotografies es facin servir per a versions digitals, com que la jurisprudència en aquest tema encara no està consolidada, es recomana exigir el cobrament de la fotografia fins que la legislació no sigui més precisa en aquest aspecte.

En el cas de col·laboradors o

La propietat moral sobre les fotografies correspon sempre a qui les ha fet, tinguin contracte laboral o no.

corresponsals sense contracte, les fotografies són propietat del seu autor, tan moralment com física, tot i que les imatges les tingui l'empresa en dipòsit. I si un dia es deixa de col·laborar amb el mitjà en qüestió, és molt important fer constar l'entrega d'un reportatge amb un albarà, que deixi constància de la cessió. En cas de sorgir algun problema, sempre és millor intentar solventar-lo inicialment per la via del diàleg. En qualsevol cas, l'SPC és obert a tota mena de consultes sobre la qüestió.

Propostes per millorar la situació de la dona a les redaccions

El Sindicat de Periodistes de Catalunya, l'Associació de Dones Periodistes i el Col·legi de Periodistes de Catalunya elevem a la III Convenció que se celebra a Tarragona algunes propostes per intentar pal·liar aquestes situacions:

- Elaboració d'un estudi en profunditat sobre la situació específica de les dones periodistes als mitjans de comunicació
- Revisió de les rutines professionals i aprofundir en la reflexió sobre la cultura periodística
- Reorganització del treball a les empreses, que tinguin present la conciliació de la vida familiar i laboral
- Igualtat de salaris i sous dignes per a les col·laboradores, sigui quina sigui la modalitat, amb seguretat social a càrrec de l'empresa
- Creació d'un observatori permanent per a conèixer la situació de les dones periodistes en els mitjans de comunicació, i que aquestes dades es facin públiques periòdicament
- Crear una xarxa de dones periodistes que estiguin en contacte a través de les seves organitzacions de forma continuada.

Butlleta d'afiliació

En / Na (nom i cognoms)
 NIF Situació laboral (actiu o atur)
 Empresa on treballa
 Categoria / càrrec
 Domicili de la feina Telèfon
 Domicili particular Telèfon
 DP Població e-mail
 S'inscriu en el Sindicat de Periodistes de Catalunya i accepta el càrrec al seu compte bancari de les quotes establertes

Quota mensual en funció dels ingressos nets mensuals:

- A. Aturats, quota: 3 euros.
- B. Fins a 600 euros, quota: 7 euros.
- C. Fins a 1.200 euros, quota: 10 euros.
- D. Fins a 1.800 euros, quota: 13 euros.
- E. Més de 1.800 euros, quota: 16 euros.

Podem enviar la butlleta a: Sindicat de Periodistes de Catalunya.
 Rda. Universitat, 20, 3er. 1a. 08007 Barcelona

Butlleta d'afiliació

Banc/Caixa
 Agència número
 Compte o llibreta
 Adreça
 CP Població Província
 Senyors:
 Agrairé que atenguin, a partir d'ara, els rebuts que periòdicament seran presentats al cobrament pel Sindicat de Periodistes de Catalunya, amb càrrec al meu compte / llibreta a nom de
 Atentament

Signat (nom i cognoms)

JOAN PUIG

Les II Jornades de Periodistes de la demarcació de Tarragona es van celebrar a Reus el 27 d'abril passat, on es va discutir sobre l'Estatut del Periodista

Tarragona, un exemple de la mobilització a comarques

La inquietud dels periodistes de la zona els està portant a impulsar diverses iniciatives en favor d'un exercici digne de la professió

SPC-DEMARCATIÓ DE TARRAGONA

Des de fa mesos, els periodistes de les comarques tarragonines estan desenvolupant una frenètica activitat en defensa de la dignificació de l'exercici de la professió. La convocatòria de la III Convenció de Periodistes -en l'organització de la qual s'ha col·laborat activament- i que tindrà lloc del 17 al 19 de maig al Palau de Congressos de Tarragona, i la II Trobada de Periodistes de Tarragona, realitzada a Reus el 27 d'abril passat, han estat un dels eixos principals de treball dut a terme en aquesta direcció per la demarcació tarragonina del Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC).

El debat dels projectes de llei de l'Estatut del Periodista Professional i dels Drets Laborals dels/les Periodistes s'ha aprofitat com una magnífica oportunitat per tornar a convocar al conjunt de la professió un any després de la I Trobada, feta al Port de Tarragona, en la qual més de vuitanta periodistes van exposar les seves principals preo-

cupacions laborals i professionals. Si en aquella ocasió, la trobada va servir per posar els problemes sobre la taula, ara s'han donat a conèixer diverses iniciatives endegades per les organitzacions de periodistes per, justament, intentar posar fi al desgavell imperant. La trobada d'enguany ha estat una oportunitat que també ha servit per denunciar els darrers casos de manca de respecte al dret a la informació i per difondre el paper de l'SPC a Tarragona.

Existència d'un gabinet jurídic

En aquests moments el Sindicat disposa a Tarragona d'un gabinet jurídic propi per temes laborals, fiscals, penals i de drets d'autoria, un aspecte aquest darrer en el qual ja s'han presentat les primeres demandes. També es disposa d'un contacte telemàtic permanent entre tots els afiliats, el qual facilita la capacitat d'intervenció immediata en cas de necessitat. També es disposa d'una representació territorial directa a l'estructura directiva del

Sindicat que permet fer arribar les preocupacions del territori al conjunt de l'organització i una sèrie de serveis propis per als/les periodistes de Tarragona, entre els quals cal fer constar la utilització d'un local de reunions. Unes possibilitats que poden reforçar-se amb la recentment encetada campanya d'afiliació, per la qual es pretén ser presents en tots els àmbits professionals i en el màxim de mitjans de comunicació, sense oblidar el reforç de la representativitat sindical que suposen les eleccions a cada empresa.

L'SPC domina a les redaccions

Una dada que referma el paper que desenvolupa l'organització és que a hores d'ara l'SPC és la força majoritària a les redaccions dels mitjans de comunicació de Catalunya. Ha estat present en les negociacions de les millores introduïdes en el conveni del *Diari de Tarragona*. El dia a dia sindical a Tarragona és la principal activitat de l'SPC, tant en denúncies mitjançant comunicats públics, en

el quals s'han donat a conèixer represalies i impediments de l'exercici de la professió a les Terres de l'Ebre, així com també el menyspreu a la tasca dels informadors del camp de Tarragona en els àmbits judicial i esportiu. Dins de l'objectiu de donar a conèixer el paper de l'SPC i reforçar la seva capacitat d'intervenció, també cal destacar els contactes amb l'Associació de la Comunicació de la Regió de l'Ebre (ACRE) i la col·laboració que es manté amb les dues demarcacions tarragonines del Col·legi de Periodistes.

L'experiència que s'està vivint a Tarragona demostra que no només hi ha periodistes actius a Barcelona i la seva àrea, sinó que des de la resta de comarques també es pot fer molt per defensar un exercici de la professió amb dignitat, denunciant la precarietat que cada dia més les empreses intenten instaurar i aguditzar a les redaccions dels mitjans de comunicació no només de Catalunya sinó també d'arreu de l'Estat.

Més i millors serveis per als membres de l'SPC

Hoteles Melià

L'empresa Melià Sol i Melià Viajes té per als nostres afiliats ofertes molt interessants per als caps de setmana i, a més, pel sol fet de tenir la tarifa preferent, ofereix importants descomptes.

L'oferta és molt àmplia, i trobareu hotels des de 500 a 42 euros, depenent de les ciutats i les zones. Per fer les reserves de places els afiliats s'han d'adreçar a la senyora Núñez, al telèfon 93 600 29 87.

Cases rurals al Priorat

- La Carrerada 1. Disposa de set places. 210,35 Euros. 270,46 Euros els ponts. Una setmana: 390,66 Euros
- La Carrerada 2. Disposa de quatre places. Cap de setmana: 120,66 Euros. 10% de descompte per als afiliats a l'SPC.

- Mas Ardèvol. Disposa de vuit places. Habitació doble amb esmorzar, 78,13 Euros. Descompte del 5% als afiliats a l'SPC.

Informació: senyora Gemma, al telèfon 977 82 80 21 i 630 324 578;

Web: <http://www.terra.es/personal2/ruraltur>

Institut Oftalmològic de Barcelona (IOB)

L'Institut Oftalmològic de Barcelona (IOB) -una clínica amb excel·lents professionals i avançada tecnologia- ofereix interessants avantatges.

Cirurgia retractiva

- Primera visita amb totes les proves necessàries per a la intervenció, 75 euros.
- Lasik -cirurgia de miopia, hipermetropia i estigmatisme, 950 euros per ull-
- També es fan intervencions de cataractes i altres trastorns.

El pagament de les intervencions es pot finançar.

Regal Insurance Club

Més assegurances. Regal Insurance Club amplia la seva oferta de serveis en diverses assegurances amb importants avantatges i descomptes per als afiliats de l'SPC. Per a més informació truqueu al telèfon 902 30 30 30.

Todo del diente sano

Clínica Dental Integral

- Todo tipo de tratamientos
- Higiene bucal
- Estética (cierre diastemas, malas posiciones)
- Consultas sin cargo

- Composturas de prótesis removibles al momento
- Técnica de higiene oral sin cargo
- Laboratorio propio

- Blanqueamiento
- Compostura de prótesis en el acto
- Atención a domicilio para personas discapacitadas

20% de descuento a los afiliados al SPC y sus familiares directos

C/ Cardener de Bell-lloch 144, entlo. 2º (seg. c/ Barriada Major: Plaza del Centre) (L3) Bell-lloch. Tel. 93 490 94 41. E-mail: logos@integral.es. <http://www.integral.com/ala>

10% dto.
por pertenecer a la
FEDERACION
SINDICATOS DE
PERIODISTAS

Ventajas exclusivas en el seguro de su coche

- Bonificaciones de hasta **65%** por buena conducción.
- Reposición del 100% del valor del vehículo con menos de 2 años.
- Peritaje en 24 horas y libre elección de taller.
- Asistencia mecánica las 24 h. del día.

Por pertenecer a la FEDERACIÓN SINDICATOS DE PERIODISTAS disfrutará de forma exclusiva

- Indemnización de hasta 450 euros por robo de equipaje en el vehículo asegurado (en seguros con la modalidad de robo incluida).
- Los primeros 600 euros en accesorios asegurados sin ninguna sobreprima.

¡Llame ahora o conéctese a nuestra web!

902 30 30 30 www.regal.es/fsp.htm

 Regal Insurance Club
El Club de los Buenos Conductores®

Liberty Seguros Directos

10% de descuento en el seguro de hogar

Regal Insurance Club. Avenida Diego Velázquez 104. 28014 Madrid. España. Teléfono: 902 30 30 30